

இலக்கு

கா ■ லா ■ ன் ■ டி ■ த ■ டி

மலர் -2

ஆக. -டிச. 1994

விலை ரூபா 7.00

பாரதியாரின் சிறுகதைகள்
நாவலில்
சமகால உணர்வுகள்
பெ. சு. மணி

□

மஹாகவி : கவிதை மதிப்பீடு
டாக்டர் நா. சுப்பிரமணியன்

□

மாக்ஸ் முல்லர் :
ஒரு மறுபரிசீலனை
சா. தேவதாஸ்

□

தலித் இலக்கியம் :
சில கேள்விகளும் சில பதில்களும்
தி. க. சிவசங்கரன்

□

மற்றும்

ஈழத்து நாவல் வரிசை
வ. க. பக்கம்
நூல் விமர்சனம்
'நந்தி' யுடனான இலக்கியச் சந்திப்பு

ஒரு மஹா கவியின் இறுதி ஊர்வலம்

பொழுது
கறுப்பாக விடிந்தது!
சூரியனின் மரணம்
சொல்லி விடப்பட்டது.

கூடிய நண்பர்கள்
தாம் அழுத கண்ணீரால்
பிறர் கண்ணீர் கழுவினர்.

ஒருபுக எரிமலை
எப்படி அணைந்தது?
ஒரு ஞானக் கடல்
எப்படி வற்றியது?

புயலின் இறுதி ஊர்வலம்
புறப்பட்டது.
லட்சம் வார்த்தைகளுக்கு
நாவு கொடுத்தவன்
மௌனத்தைப் பேசிக் கொண்டு
படுத்திருந்தானே!
இந்தப் பிரபஞ்சத்தையே
தன்
உள்ளங் கையில் வைத்து
உருட்டிப் பார்த்தவன்-
அன்று
பாடையின் உள்ளங் கையில்
படுத்திருந்தானே!
ஐயகோ!
நெருப்பை எரிக்க
ஒரு மயானமா?

குவளைக் கண்ணன்
லட்சுமண ஐயர்
ஹரிஹர சர்மா
சுரேந்திரநாத் ஆர்யா
நெஞ்சு கனத்துப் போன
நெல்லையப்பர்!
ஐயரின் தோள்களும்
சூரியனின் சடலத்தைச்
சுமந்து போயின.

இறுதி ஊர்வலத்தினரின்
எண்ணிக்கை
இருபதுக்கும் குறைவாக
இருந்ததாம்*தேர்வுகளே!
மகா கவிஞனுக்கு
மரியாதை பார்த்தீரோ!

அவன் உடம்பில் மொய்த்த
சுக்களின்
எண்ணுக்கையில் கூட
ஆட்கள் இல்லையே!

இது புலிகளை மதிக்காத
புழுக்களின் தேசமடா!
உணர்ந்த தெரியாத
ஊமைகளின் பூமியடா!

இனி மனிதர்க்கல்ல,
நாற்சந்தியெங்கும் நாம்
நாய்களுக்குச்
சிலை வைப்போம்!
நன்றி கற்கட்டும்
நம் தேசம்.

- வைரமுத்து
(கவிராஜன் கதை யிலிருந்து)

பாரதியாரின் சிறுகதைகள் நாவலில் சமகால உணர்வுகள்

★
பெ. சு. மணி

★

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் இலக்கிய ஆளுமைகளில் அவரிடம் வெளிப்பட்ட சமகால உணர்வுகள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கன. குறிப்பாக சிறுகதைகள், நாவலில் தமது காலத்தைச் சார்ந்த அரசியல் சமூக இயக்கங்களையும், அவற்றின் தலைவர்களையும் கதையோட்டத்தில் மிக இயற்கையாகப் பொருத்தமுற பாரதியார் சித்தரித்துள்ளது தனி கவனத்திற்குரியது. இந்த இலக்கியப் போக்கு மிக அருகியே காணப்பெற்ற காலகட்டத்தில் பாரதியார் வெற்றிகரமாக இதைக் கையாண்டுள்ளார். 'ஆறில் ஒரு பங்கு', 'ஸ்வர்ண குமாரி' என்னும் கதைகளிலும் 'சந்திரிகையின் கதை' என்னும் முற்றுப்பெறாத நாவலிலும் பாரதியார் வெளிப்படுத்தும் சமகால உணர்வுகள் மிகச் சுருக்கமாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன, இந்தக் கட்டுரையில்.

ஆறில் ஒரு பங்கு

இந்தச் சிறுகதையின் தலைப்பே சமகால சமூக வியலில் நிலவிய ஒரு கொடுமையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இந்திய மக்கட்தொகையில் ஆறில் ஒருபங்காக அக்காலத்தில் இருந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைப் பற்றிய பிரச்சனையில் ஒளி பாய்ச்சுகின்றது. இந்தத் தலைப்பு, இவர்கள் முன்னேற்றத்திற்கு பாடுபட இந்தச் சமூகத்துக்கு அழைப்பு விடுத்தது. இந்த அழைப்பு, அநீதி வாய்ந்த சமகால அரசியல் இயக்கங்களான, "வந்தே மாதரம்", சுதேசி இயக்கங்களின் சார்பில் விடுக்கப்பட்டது. இந்த நூல் யாருக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது என்பதும் உற்றுநோக்கு தற்குரியது.

“பாரத நாட்டில் உழவுத் தொழில் புரிந்து, நமக்கெல்லாம் உணவு கொடுத்து ரட்சிப்பவர்களாகிய பள்ளர், பறையர் முதலிய பரிசுத்தத் தன்மை வாய்ந்த வைசிய சகோதரர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறேன்” என்று பாரதியார் முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தச் சொற்களில் செறிந்துள்ள சத்திய வேட்கையும், சமூகநீதிக் கண்ணோட்டமும் எழுதப் பெற்றாக காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு “தொழுது படித்திடத்” தக்கது.

இந்தச் சிறுகதையில் வெளிப்பட்ட சமகால உணர்வுகளுக்காக, இந்நூல் 1911இல் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தால் தடை செய்யப் பட்டது. இந்திய மொழிகளில் வெளிவந்த சிறுகதைகளில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியால் தடை செய்யப்பட்ட முதல் சிறுகதை ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ என்பது வரலாற்றுச் செய்தியாகும். இதற்கு முன்பு வட இந்தியாவில் புகழ் பூத்த இந்தி மொழிப் படைப்பிலக்கியக் கர்த்தா பிரேம் சந்தின் சிறுகதைத் தொகுப்பான ‘சோஜேவத்தன்’ (ஒரு தேசத்தின் புலப்பல்) 1910ல் ராஜத் துரோகமானது என்று பிரேம்சந்திடம் நேரில் கூறப்பட்டதும், கைவச மிகுந்த 70 பிரதிகள் மாவட்ட ஆட்சியாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. ஆனால் பாரதியாரின் ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ அரசு ஆணை மூலம் தடை செய்யப்பட்டது. தடை செய்யப்பட்ட தற்கால காரணங்களைக் குறிப்பிடும் அரசு ஆணையில் ஆட்சிக்கு எதிரான கருத்துகள் இன்னின்ன என்று எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று, ஒரு கதை மாந்தரின் பின்வரும் பேச்சு.

“பாரத தேசத்தை இப்பொழுது பிரம்மசாரிகளே சூழிக்க வேண்டும்... பிரம்மசாரிகள் வேண்டும்; ஆத்மஞானிகள் வேண்டும்; தம் பொருட்டு உலக சுகங்கள் விரும்பாத தீரர்கள் வேண்டும்; இந்த சுதேசியம் கேவலம் ஒரு லௌகிக காரியமன்று; இது ஒரு தர்மம்; இதில் பிரவேசிப்பவர்களுக்கு வீர்யம், தேஜஸ், கர்ம யோகித் தன்மை முதலிய அரிய குணங்கள் வேண்டும். நான் பிரம்மசார்ய விரதத்தைக் கொள்ளலாமென்று நினைத்திருக்கிறேன்.”

இங்கு வெளிப்பட்ட சமகால உணர்வுகளில் ஒன்று பிரம்மசர்ய சபதம் ஏற்பது; மற்றொன்று வந்தேமாதர இயக்கத்தின் ஒரு போர்முனையான சுதேசி இயக்கம். வந்தே மாதரம் பாடலைத் தன்னகத்தே கொண்ட டங்கீம் சந்தாரின் புரட்சிகரமான நாவலான ‘ஆனந்தபட’த்தில் நாட்டின் விடுதலைக்காக “பிரம்மசர்ய

சபதம்' ஏற்க வேண்டும் என்பது அழுத்தமாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த 'பிரம்மசர்ய சபதம்' ஆன்மீக உணர்வுடன்கூடிய புலனடக்க உணர்வு மட்டுமன்று, அந்நிய ஆட்சியை தூக்கியெறிய வேண்டும் எனும் தேசிய அரசியல் உணர்வும் கொண்டது ஆகும். இந்த உணர்வு 'இந்தியத் தாயை வணங்குகின்றோம்' எனும் தேசபக்தி உணர்வில் இரண்டறக் கலந்த சமகால உணர்வாகும்.

சுயராஜ்ஜியம், விதேசிய பொருள் பகிஷ்காரம், தேசிய கல்வி எனும் முற்போக்கு போராட்ட முறைகளைக் கொண்டது சுதேசி இயக்கம். சுதேசிய இயக்கத்தை கடவுளின் அவதாரமாகச் சாற்றி பாரதியார் தமது 'இந்தியா' இதழில் (மார்ச் 30, 1907) பின் வருமாறு எழுதினார்.

"...இந்த அநீதிகளை நாசம் செய்யும் வெளியீட்டாக நமக்கிடையே கடவுள் பத்தாவது அவதாரம் செய்திருக்கின்றார். இப்போது மனிதருபமாக அவதாரம் செய்யவில்லை. அவருடைய அவதாரத்தின் பெயர் 'சுதேசியம்'. அவருடைய ஆயுதம் Boycott அதாவது, அன்னியசம்பந்தம் விலக்கி அல்லது பகிஷ்காரம். அவருடைய மந்திரம் 'வந்தே மாதரம்."

இந்திய சமய — சமூக — பண்பாட்டு வரலாற்றில் 1828ல் இந்தியாவின் விடிவெள்ளியான ராஜாராம் மோகன்ராயால் உருவாக்கப் பெற்ற பிரம்ம சமாஜத்திற்கு குறிப்பிடத்தக்க முதன்மையான இடம் உண்டு. தமிழகத்தில் 1864 முதல் பிரம்மசமாஜத்தின் தாக்கம் தொடங்கியது. (விவரமறிய இக் கட்டுரையாசிரியரின் 'தமிழகத்தில் பிரம்மசமாஜம்' எனும் நூலை (1992) பார்க்கவும்.) மகாகவி பாரதியார் பிரம்மசமாஜத்தைப் பற்றியும், அதன் ஆதி கர்த்தா ராஜாராம் மோகன்ராயைப் பற்றியும் நன்கு கற்றறிந்தவர். இதற்கான சான்றுகள் அவருடைய கட்டுரைகளில், கதைகளில் காணக்கிடைக்கின்றன. 27-9-1905இல் சென்னை பச்சையப்பன் ஹாலில் நடைபெற்ற ராஜாராம் மோகன்ராய் பாராட்டுக் கூட்டத்தில் பாரதியார் பேசியுள்ளார்.

ஸ்வர்ணகுமாரி

'ஆறில் ஒரு பங்கு' கதையில் கதாநாயகன் பிரம்மசமாஜத்தில் இணைவதாக வருணித்துள்ளார். "ஸ்வர்ணகுமாரி" என்னும் கதையில் கதாநாயகியான ஸ்வர்ணகுமாரியை ஒரு பிரம்ம சமாஜியின் மகள் என அறிமுகம் செய்துள்ளார், பாரதியார்.

கதாநாயகியின் காதலனை, “விக்ரிகாராதனை செய்யும் மூடபக்திக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்” என்று கதாநாயகியின் தந்தை கண்டிக்கிறார். பிரம்மசமாஜம், விக்ரிகாராதனையைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்கிறது. “அவன் ஹிந்து மார்க்கத் தினின்றும் நீங்கி பிரம்மசமாஜத்தில் சேர்ந்துகொள்ளும் பட்சத்தில் உங்களிருவருக்கும் விவாகம் முடித்து வைப்பதில் எனக்கொரு ஆட்சேபமும் கிடையாதென்று அவனிடம் தெரிவித்துவிடு” என்று கதாநாயகியிடம் அவளுடைய தந்தை கூறியிருக்கின்றார். ஆனால், கதாநாயகனான மனோரஞ்சன், “பிரம்ம சமாஜத்தில் சேர்ந்து கொள்ளுவானாயின் தனது தாய் மனமுடைந்து இறந்து போவா ளென்பதை நன்றாக அறிவான்.” என்று பாரதியார் வருணித் துள்ளார். பிரம்மசமாஜத்திடம் தனது தாயார் விரோதம் பாராட்டு வதேன் என்பதை கதாநாயகன் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளான்: “இந்த சமாஜத்தார் ஜாதிபேதம் இல்லை, விக்ரஹாராதனை கூடாது, பெண்களும் ஆண்களும் சமானமாக ஒத்துப் படிக்கலாம் என்பது போன்ற நவீனக் கோட்பாடுகளை கொண்டிருப்பர்.”

ஸ்வர்ணகுமாரியின் மீது கொண்ட ஆராக் காதலினால் கதாநாயகனான மனோரஞ்சன் பிரம்மசமாஜத்தில் சேர்ந்த பிறகும் திருமண ஏற்பாட்டில் புதிய சிக்கல் தோன்றியது. இந்தப் புதிய சிக்கலுக்குக் காரணம், மனோரஞ்சனிடம் காணப்பட்ட திலகர் எதிர்ப்பே. பாரதியார் தமது சமகால தேசிய அரசியலில் திலகர் வழியைப் பின்பற்றியவர். திலகர் பெருமையைப் பேச மனோ ரஞ்சன், ஸ்வர்ணகுமாரி பாத்திரப் படைப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

மனோரஞ்சன், திலகர் எதிர்ப்பைக் கைகொள்ள, ஸ்வர்ண குமாரி திலகர் வழிபாட்டைக் கைகொண்டான். இந்த சமகால அரசியல் உணர்வை பாத்திரப்படைப்பில் வெளியிடுமிடத்தில் பாரதியார் தமது சமகால அரசியல் பத்திரிகையையும் காலக் குறிப்புடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். “அன்னியர் தமக்கடிமையல்லவே— நான்” எனும் பாடலில் பாரதியார் தம்மை பாரததேம், திலகர், பூபேந்திரநாத் தத்தா, விபின்சந்திரபால் ஆகியோர் பெயர்களுடன் இறுதியாக பிரம்மமாந்த உபாத்யாயாவின் பெயரையும் குறிப் பிட்டுள்ளார். இந்த பிரம்மமாந்த உபாத்யாயா கல்கத்தாவில் இருந்து வெளிவந்த ‘ஸந்தியா’ எனும் வங்கமொழி இதழின் ஆசிரியர். ‘ஸந்தியா’வின் தீவிரவாத தேசிய பிரசார நடை மிகுந்த செல்வாக்கைப் பெற்றது. ‘இந்தியா’ பத்திரிகை மூலம்

‘நெருப்பு மழை’ பெய்த பாரதியார், ‘கற்றாரைக் கற்றாரே காழுருவர்’ என்றபடி பிரம்மமாந்த உபாத்யாயாவை ஏற்றிப் போற்றினார். பிரம்மமாந்தா முதலில் பிரம்ம சமாஜத்தைச் சார்ந்து பிறகு கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்ந்த பிறகும் தம்மை ஓர் ‘இந்து கத்தோலிக்கர்’ என்று கூறிக்கொண்ட பிரம்மசாரி.

தமது கதாநாயகி ஸ்வர்ணகுமாரி, ‘ஸந்தியா’வின் பரம ரசிகை என்பதை பாரதியார் பின்வரும் குறிப்பில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்: “இப்படியிருக்க 1906ம் வருஷம் கல்கத்தாவிலே காளிபூஜை திருவிழா நடந்துகொண்டிருந்த (நவராத்திரி) காலத்திலே ஸ்வர்ணகுமாரி தனது வீட்டு அடியிலே ஒரு பஞ்சணைமீது சாய்ந்து கொண்டு “ஸந்தியா” என்னும் தினசரிப் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.”

இந்த ‘ஸந்தியா’வில்தான் திலகர் பெருமையும் மனோரஞ்சனின் திலகர் எதிர்ப்பும் பின்வரும் செய்தியாக வெளிவந்ததாக பாரதியார் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். “சென்ற சில தினங்களாக லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர் பூனாவிலிருந்து தமது நகரத்திற்கு வந்து சுதேசியம், ஸ்வராஜ்யம் என்ற பெரு விஷயங்களைப் பற்றிப் பதினாயிரக் கணக்கான ஜனங்களின் முன்பு உபந்நியாசங்கள் புரிந்து வருகிறார். இவருக்கு நடக்கும் உபசாரங்களும், சிறப்புகளும் முடியரசர்களுக்குக்கூட நடக்கமாட்டா. அப்படியிருக்க இவருடைய கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமாக சில வாலிபர்கள், சாந்தியூர் ஸ்ரீமனோரஞ்சன் பானர்ஜியின் அக்ராசனத்தின்கீழ் ஒரு எதிர்க்கூட்டங் கூடி இந்நகரத்தின் ஏதோ ஒரு மூலையில் சில சிந்தனைத் தீர்மானங்கள் செய்து கொண்டார்களென அறிந்து விசனமடைகிறோம்.”

இந்தச் செய்தியை ‘ஸந்தியா’வில் படித்த ஸ்வர்ணகுமாரியின் மனவேதனையை பாரதியார் எடுத்துரைக்குமிடத்தில், திலகரிடம் தாம் வைத்திருந்த “தெய்வீகமான பக்தி”யை பின்வருமாறு இணைத்துவிடுகின்றார்: “இதைக் கண்டவுடனே ஸ்வர்ணகுமாரிக்கு மனம் பதைத்துவிட்டது. இவள் குழந்தை முதலாகவே ஸ்ரீபாலகங்காதர திலகரைத் தெய்வம் போலக் கருதி வந்தாள். இவளுக்கு மனோரஞ்சனிடமிருந்த அன்பைக்காட்டிலும் சுதேசத்தின் மீதுள்ள அன்பு பதினாயிர மடங்கு வன்மையுடையது. சுதேசபக்தர்களின் திலகமாகிய பாலகங்காதர திலகருக்கு விரோதமாக உழைக்கின்ற ஸ்வராஜ்ய விரோதியினிடமா நாம் இத்தனை நாள்

காதல் கொண்டிருந்தோம்? இவனையா மாசற்ற குமாரனென் றெண்ணி மதிமயங்கினோம்?"

ஸ்வர்ணகுமாரி தனது காதல் தேச பக்தருக்கே உரியது என்பதை மனோரஞ்சனுக்கு தெளிவுற உணர்த்த ஒருகடிதம் எழுதிய தாகவும் பாரதியார் கதையை நடத்திச் செல்கிறார். "பெற்ற தாய்க்கும் சமானமான தாய்நாட்டின்மீது அன்பு செலுத்தாத நீ என்மீது என்ன அன்பு செலுத்தப்போகிறாய்? நமது வாலிப எண்ணங்களைப் பற்றி நீ திரும்ப யோசனை செய்துகொள்ள லாம்." இவ்வாறு ஸ்வர்ணகுமாரி தனது மனக் குமுறலை சமகால அரசியல் உணர்வுடன் வெளியிட்டதாக பாரதியார் எழுதியுள்ளார்.

தனது கதாநாயகன் கதையின் முடிவில் திலகரிடம் சரணடை வதாக பின்வருமாறு ஆசிரியர் கூற்றாக அமைத்துள்ளார் பாரதியார்: "இப்போது மனோரஞ்சன் புனாவிலே திலகரிடம் தேசபக்திப் பாடல்கள் படித்துவருகிறானென்று சேன்சியுறு கிறோம்."

சந்திரிகையின் கதை

பாரதியாரின் சமகால உணர்வுகள் வெளிப்பட்டுள்ள பற் றொரு படைப்பிலக்கியம், "சந்திரிகையின் கதை" எனும் புதின மாகும். இந்த நாவல் முற்றுப்பெறாது போய்விட்டது. அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் எத்தகைய தீவிரம் காட்டினாரோ, அத்தகைய தீவிரத்தை சமூக சீர்திருத்தத்திலும் காட்டியவர் பாரதியார். அரசியலில் தீவிரவாதிகளாயிருப்பினும் பலர் சமூக சீர்திருத்தத்தில் பிற்போக்காளராக இருப்பார்கள்; சமூக சீர்திருத்தத்தில் முற்போக் காளர்களாக இருப்பவர்கள், அரசியலில் பிற்போக்காளர்களாக இருப்பார்கள். இவ்வாறு முரண்பட்டு நிற்காமல் இருகனங்களி லும் போர் முடிக்கம் செய்தவர் பாரதியார்.

சந்திரிகையின் கதையில் பாரதியாரின் சீர்திருத்த ஆர்வத்தை சமகால உணர்வு பொங்கித் ததும்ப பார்க்கின்றோம். இந்தப் புதினத்தில் 'விசாலாட்சி' எனும் பிராமண விதவைப் பெண்ணின் முயற்சிகளைப் பற்றியும், அதன் நிறைவேற்றத்தைப் பற்றியும் பாரதியார் விவரித்துள்ளார்.

இந்த விவரிப்பில் தமது சமகால சமூக சீர்திருத்தச் செம்மல் களான ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரையும், கந்துகூரி வீரேசலிங்கம் பந்துலுவையும் கதை மாந்தர்களாகப் படைத்த புதுமையைப் புரிந்துள்ளார் பாரதியார். இவ்வாறு தமது காலத்தில் வாழ்ந்து

கொண்டிருந்தவர்களை 'ஆறில் ஒரு பங்கு' விலும் கதைமாந்தர்களாகப் படைத்துள்ளார். கதாநாயகன் தனது வடநாட்டுப் பயணத்தின்பொழுது அன்றைய பஞ்சாபின் லாகூரில் 'பஞ்சாப் சிங்கம்' லாலா லஜ்பத்ராய் அவர்களைச் சந்தித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் பாரதியார். சுதேசி இயக்கத்தின் தலைவர்களுள் ஒருவராகப் புகழ்பெற்ற லாலா லஜ்பத்ராய் 'கோசலநாட்டுப் பிரதேசங்களில்' பரவிய கொடிய உணவுப் பஞ்சத்தின் துயர் துடைப்புப் பணியில் ஈடுபட்டதையும் பாரதியார் ஒரு கதையம்சமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் 'ஆறில் ஒரு பங்கு' வில்.

பாரதியார் 'ஆறில் ஒரு பங்கு' வில் கதைமாந்தராகப் படைத்த மற்றொரு சமகால அரசியல் தலைவர் அசுவினிசுமார் தத்தர். இவர் வங்காளத்தின் அரசியல், சமய, சமூக, இலக்கிய இயக்கங்களின் முன்னோடிகளுள் ஒருவர். அவரை கதாநாயகன் சந்திக்க விரும்பியதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் பாரதியார்: "வங்கநாட்டில் அசுவினிசுமார் தத்தர் என்ற தேசபக்தர் ஒருவர் இருப்பதாகவும், அவர் அந்தப் பிரதேசங்களில் 'நாம சூத்திரர்' (பெயர்மட்டில் சூத்திரர்) என்று கூறப்படும் பள்ளர்களான ஸமூக வரம்பினுள்ளே சேர்த்து உயர்வு படுத்த முயற்சிகள் செய்வதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். அவரைப் பார்க்க ஆசை உண்டாயிற்று." இவரைச் சந்தித்துப் பேசியபொழுதில்தான் 'ஆறில் ஒரு பங்கு' எனும் சொற்றொடரை பின்வருமிடத்தில் ஆள்கின்றான் கதாநாயகன். "பாரும், பாபு, நம்மில் ஆறில் ஒரு பங்கு பேரை தீண்டாத ஜாதியாக வைத்திருப்போமானால் நமக்கு ஈசன் நல்ல கதி கொடுப்பாரா?"

கதையின் முடிவில் கதைமாந்தரான அசுவினி பாபுவின் தேசபக்தி உபதேசமும் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது: "மகனே, நீ மீனாம்பாளை மணஞ் செய்துகொள்வாய். நீங்களிருவரும் சேர்ந்து வாழ்ந்து, முற்காலத்தில் ரிஷியும் ரிஷி பத்தினியுமாக வேதயக்ஞம் செய்தது போல, உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் மாதாவின் பீரீத்யர்த்தமாக ஜீவயக்ஞம் புரியக் கடவீர்கள்."

'ஸ்வர்ணகுமாரி'யைப் போன்று 'ஆறில் ஒரு பங்கு' விலும் கதாநாயகன், கதாநாயகி இருவரும் நாட்டுப் பணியில் நாட்டுமுடையவராகவாழ வேண்டும் என்பது வலிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு தம் காலத்தில் வாழ்ந்த தலைவர்களை கதைமாந்தர்களாக்கியதைப் போன்று 'சந்திரிகையின் கதை'யிலும் பாரதியார் அந்த உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார்.

பாரதியாரின் பத்திரிகைத்துறை குருவான ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரை தமிழ்நாட்டின் புதிய விழிப்பிற்கான ஆதிக்கத்தாக்களுள் ஒரு வராக பாரதியார் குறிப்பிட்டுள்ளார், 1883ல் காங்கிரஸ் நிறுவப் பெற்ற பொழுது, முதல் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து பேச ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயருக்கு தரப்பட்ட வாய்ப்பை, "தமிழ்நாடு செய்த தவம்" என்று எழுதினார் பாரதியார். சுதேசிய இயக்கத்தை, சமூக சீர்திருத்த இயக்கத்தை, அரசியல் தமிழ் வளர்ச்சியை, இதழியல் துறையை செழுமைப் படுத்திய பெருந்தலைவர் ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர். இத்தகைய சிறப்புக் கொண்ட அவரை சந்திரிகையின் கதைமாந்தராகப் படைத்துக்கொண்டார் பாரதியார்.

கந்துகூரி வீரசேலிங்கம் பந்துலு, சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் தெலுங்கு மொழிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தெலுங்கு மொழியில் பல பத்திரிகைகள் நடத்தியவர். கவிதைகள், கட்டுரைகளை எழுதிக் குவித்து தெலுங்கு மொழி இலக்கிய வளர்ச்சியில் அரிய பங்களிப்புச் செய்தவர். இவையனைத்திற்கும் மேலாக சமூக சீர்திருத்த இயக்கத்தில் வீறுபெற பீடுநடை போட்டவர். செயற்கரிய சாதனைகள் புரிந்தவர். குறிப்பாக விதவை மறுமண இயக்க வரலாற்றில் பல பொன்னேடுகள் இவருக்குரியன. பிரம்மசமாஜியாகப் புகழ் பெற்றவர். இவரையும் "சந்திரிகையின் கதை"யில் ஒரு கதைமாந்தராகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் பாரதியார்.

நாவலில் வரும் சில சம்பவங்கள் நிகழ்ந்த உண்மையான காலத்தையும் குறிப்பிட்டு, அதனுடன் தொடர்புபடுத்தும் வகையில் ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரை பின்வருமாறு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார் பாரதியார் "சென்ற அத்தியாயத்தில் கூறிய செய்திகள் நிகழ்ந்து சரியாக மூன்று வருஷங்களாயின. 1904ஆம் வருஷத்தின் இறுதியில் இது நடைபெற்றது. அப்போது சென்னைப் பட்டினத்தில் 'சுதேச மித்திரன்' பத்திராதிபராகிய ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர் சில தினங்களுக்கப்பால் பம்பாயில் நடைபெறப் போகிற 'காங்கிரஸ்' என்ற பாரத ஜனநாயக சபைக்கு ஒரு பிரதிநிதியாகச் செல்லவேண்டுமென்ற கருத்துடன் யாத்திரைக்கு வேண்டிய உடுப்புகள் தின்பண்ண உங்கள் முதலியன தயார் செய்துகொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் திருவல்லிக்கேணி வீரராகவமுதலித் தெருவில் வசித்த ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் மகாகீர்த்தி பெற்று விளங்கினார். நிகரற்ற மனோதையத்துடன் அவர் தேசப் பொதுக் காரியங்களை நடத்தி வந்தார்." "சந்திரிகையின் கதை"யின் விசாலாக்ஷி எனும்

பிராமணப் பெண் விதவை ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரை "1904 டிசம்பர் மாதத்தில் ஒருநாள் காலையில்" சந்திப்பதாக பாரதியார் ஒரு காலக் குறிப்பைத் தந்துள்ளார்.

பத்து வயதில், கன்னிப் பருவத்தில் விதவையாகிவிட்ட விசாலாக்ஷி இருபத்தைந்து வயதில் திருமணம் செய்துகொள்ள முற்பட்டதை அறிந்த ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யரின் மனோநிலை எப்படியிருந்தது என்பதை பாரதியார் பின்வருமாறு வருணித்தார்: "அதைக் கேட்டவுடனே தமது சொந்த மகளொருத்தி இளம் பிராயத்திலேயே விதவையானதும், பிறகு தாம் அவளுக்குப் பம்பாயிலே சென்று தென்னாட்டு வைதிக பிராமணரொருவருக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்ததும், அம் மகள் தன் கணவனுடன் நீடு சுகித்து வாழும் பாக்கியம் பெறாமல் மிக விரைவில் மடிந்ததும், தம்முடைய தர்மபத்தினி உயிர் துறந்ததும் ஆகிய இச் செய்தி களெல்லால் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அய்யரின் ஞாபகத்துக்கு வர, அப்போது, சிங்கத்துக்கும் இடிக்கும் அஞ்சாத அவருடைய வீரநெஞ்சம் இளகி, அவர் பச்சைக் குழந்தைபோல விம்மி விம்மி அழத் தலைப்பட்டார்."

ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் சமூக சீர்திருத்தத்தில் சொல் வீரராக மட்டுமல்லாமல், செயல் வீரராகவும் அவர் காலத்தில் விளங்கியவர். இந்தச் செய்தியை "சந்திரிகையின் கதை"யில் மிகப் பொருத்தமான சம்பவப் பின்னணியில் பாரதியார் விளக்கி வைத்தார். ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யரின் அருமைமகள் சிவப்பிரியை பன்னிரண்டு வயதில் விதவையாகி விட்டார். அடுத்த ஆண்டிலேயே பலத்த எதிர்ப்பிற்கிடையே சிவப்பிரியையின் மறுமணத்தை 31-12-1889ல் பம்பாயில் நடத்தினார் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர். மணமகள் பெயர் ராமசாமி; வயது பத்தொன்பது. பம்பாயில் இந்தத் திருமணம் அப்பொழுது அங்கு கூடிய காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டத்தை ஒட்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. காங்கிரசிற்கு வந்த கே. டி. திலங், மகாகோவிந்த் ரானடே, பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும், பிரபல நாத்திகருமான சார்லஸ் பிராட்லா முதலானோர் இந்தத் திருமணத்திற்கு வந்திருந்து கௌரவித்தனர். பம்பாயில் விதவை மறுமண இயக்கத்தின் தலைவரான மாதவதாஸ் ரகுநாததாஸ் என்பவரால் வேத நெறிப்படி இந்தத் திருமணம் நடத்திவைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு வரலாற்றின் அரிய நிகழ்வுகளை புதினத்தில் பதிவு செய்தார் பாரதியார். ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யருக்கும் விசாலாஷ்டிக்கும் இடையே நீண்ட உரையாடலையும் அமைத்துள்ளார் பாரதியார். இறுதியில் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் விசாலாஷ்டிக்கு உதவினார் என்பதையும் பாரதியார் குறிப்பிடுகின்றார். ராஜமகேந்திரபுரத்தில் விதவைமறுமண சங்கத்தை வெற்றிசுரமாக நடத்திக்கொண்டு வந்த சமூக சீர்திருத்தச் செம்மல் வீரேசலிங்கம் பந்துலுவிற்கு ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர் ஒரு கடிதம் எழுதி, அதில் விசாலாஷ்டிக்கு உதவுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்ததாகப் பாரதியார் குறிப்பிட்டு கதையை மேலே நடத்திச் செல்கிறார்.

வீரேசலிங்கம் பந்துலு சென்னை வந்துவிட்டதால் அவரை விசாலாஷ்டி சந்திக்க சென்னை திரும்புகிறான். விசாலாஷ்டி—வீரேசலிங்கம் பந்துலுவின் உரையாடலை மிக விரிவாக அமைத்து, இறுதியில் 1905ல் விசாலாஷ்டியின் மறுமணத்திற்கு வீரேசலிங்கம் ஏற்பாடு செய்தார். விசாலாஷ்டியை விசுவநாத சர்மா என்பவர் மறுமணம் செய்துகொள்கின்றார். இவர்கள் திருமணம் சென்னை பிரம்மசமாஜத்தில், பிரம்மசமாஜ திருமண விதிகளின்படி நடந்ததாக பாரதியார் வருணித்துள்ளார்.

மேற்காணும் மூன்று கதைகளிலும் பாரதியார் கதாசிரியர் என்ற பொறுப்பில் சமகால வரலாற்று நிகழ்வுகளை, சமகால உணர்வுகளுடன் வெறும் பிரசார நோக்கு ஒங்காமல், கலையம்சம் துலங்க வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் தம்மை சிறந்த தோர் படைப்பிலக்கிய கர்த்தாவாக பிரகடனப்படுத்தியுள்ளார் என்றே படிப்போர் முடிவெடுப்பர். இக்காலத்திலும் கூட தமிழ் படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்கள் எவ்வளவு பேர் சமகால உணர்வுகளுடன் அரசியல் சமூக நிகழ்வுகளை தங்கள் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் என்று ஆய்வோமாயின், வெகு சிலரே எனும் முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டியுள்ளது. இவர்களுள் முன்னோடியாக பாரதியார் விளங்குகிறார்.

வ.க. பக்கம்

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி கொஞ்ச காலத்தான் வாழ்ந்தார். அவர் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கூட வாழவில்லை. அவர் கவிதை எழுதத் தொடங்கியதிலிருந்து, இறக்கும் வரை அவர் எழுதியுள்ள படைப்புகள் வரை கவனிக்கப் போனால், பாரதியின் சாதனை பெரியது ஆகும். அளவிலும் தரத்திலும் உயர்ந்தவை அவை.

கவிதை, கட்டுரை, கதை என்று பல வடிவங்களிலும் பாரதி சோதனைகள் செய்து, நல்ல வெற்றியும் கண்டிருக்கிறார். விசால நோக்கு, பரந்த மனோபாவம், ஆழ்ந்த சிந்தனை, சிறுமைகளை சீறிச் சாடுதல், உயர்ந்தனவற்றையும் நல்லனவற்றையும் போற்றுதல், உரிமைகளை வலியுறுத்தல், எப்போதும் விடுதலையை (சுதந்திரத்தை) ஏற்றிப் போற்றுதல் முதலியவற்றை பாரதி தம் எழுத்துக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அவர் வாழ்ந்த காலத்தையும் சமூகநிலையையும் கருத்தில் கொண்டு கவனித்தால், இவற்றின் சிறப்பும் தனித்தன்மையும் புலனாகும்.

அடக்குமுறைகள் மலிந்திருந்த அந்நியர் (பிரிட்டிஷார்) ஆட்சிக் காலம் அது. பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், விடுதலை வேட்கை, உரிமைப் போராட்ட உணர்வு எல்லாம் தடை செய்யப்பட்டு, கடுமையான தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டு வந்த காலம். சமூக மக்கள் அஞ்சி ஒடுங்கி, யார் ஆண்டால் என்ன என்ற மனநிலையோடு வசித்து வந்த காலம். பாரதியாரும் பயங்கர வறுமையை அனுபவித்த நிலை.

அந்நிலையிலும் பாரதியார் துணிச்சலோடு உரிமை முழக்கம் செய்தார். தேசிய விடுதலைக்காக உணர்ச்சி ஊட்டும் பாடல்களையும் கவிதைகளையும் இயற்றினார். சமூக விழிப்புக்கும் முன்னேற்றத்துக்குமான கருத்துக்களை வலியுறுத்தி கட்டுரைகள் கதை

கள் எழுதினார். அன்றைய நிலைமைகளை எண்ணிக் குமைந்து கொதித்தார். நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும், நானிலத்தார் மேனிலை எய்தவும் கவிதைகள் பாடினார். மனித நேயத்தைப் பரப்பினார்.

பாரதியார் பத்திரிகையாளராகவும் பணிபுரிந்து தமது எண்ணங்களை துணிச்சலோடு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார் மனித நேயம், நாட்டுப் பற்று இவற்றுடன் பரந்த அளவில் சர்வதேச நோக்கும் உலகளாவிய சிந்தனையும் பாரதியின் எழுத்துக்களில் ஒளிக்கின்றன.

மக்கள் எந்த நாட்டில் சஷ்டப்பட்டு வறுமையில் வாடித் துன்புற்றாலும், அவர்களுக்காக மனம் நொந்து பாடினார் பாரதி. உரிமை பெற்ற நாடுகளை வாழ்த்தினார். பாரதி அளவுக்கு விசால நோக்கும், தீர்க்கதரிசனமும், தீவிர சிந்தனையும், பரந்த மனப்பண்பும் பெற்ற தமிழ்க்கவிஞர் பாரதிக்கு முன்னும் இருந்த தில்லை; பின்னரும் தோன்றவில்லை.

பாரதியாரின் எழுத்துக்களை மீண்டும் மீண்டும் படித்தால், அவரது சிந்தனையின் விசாலமும் வேகமும் விச்சும் ஆழமும் கண்டு வியப்படையவே நேரும். அவர் அனைத்துக் கோணங்களிலும் சிந்தித்து, நல்ல எண்ணங்களை, எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய எளிய இலையநடையில் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதை போற்றிப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது சமீப காலத்தில் மிகுதியாகப் பேசப்படுகிற சுற்றுப்புறச் சூழல் பாதுகாப்பு பற்றி பாரதியார் அன்றே அழகாக வலிமையாகக் கவிதை சொல்லியிருப்பது ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

“மாலைக் காற்று நல்லது. கடற்காற்று மருந்து. ஊர்க் காற்றை மனிதர் பகைவனாக்கி விடுகின்றனர்.

அவர்கள் காற்றுத் தெய்வத்தை நேரே வழிபடுவதில்லை.

அதனால், காற்றுத் தேவன் சினமெய்தி அவர்களை அழிக்கின்றான்.

காற்றுத் தேவனை வணங்குவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சேறு தங்கலாகாது. நாற்றம் இருக்கலாகாது. அழுகின பண்டங்கள் போடலாகாது. புழுதி படிந்திருக்கலாகாது.

எவ்விதமான அசுத்தமும் கூடாது.

காற்று வருகிறான்.

அவன் வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து நல்ல நீர் தெளித்து வைத்திடுவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சோலைகளும் பூந்தோட்டங்களும் செய்து வைப்போம்.

அவன் நல்ல மருந்தாகி வருக.

அவன் நமக்கு உயிராகி வருக.

அமுதமாகி வருக. ''

இவ்விதம் பல விஷயங்கள் பற்றியும் சிந்தனைகள் வளர்த்தவர் பாரதி. மனிதர்கள் அமைதியோடும் சந்தோஷத்தோடும் வாழவேண்டும் என விரும்பினார் அவர்.

‘சங்கற்பங்கள்’ என அவர் குறித்து வைத்திருப்பவை, மனிதர் நலமாக வாழ வழிகாட்டக் கூடியவையாகும். அவையாவன—

‘‘பொழுது வீணே கழிய இடங் கொடேன், லௌகிக காரியங்களை ஊக்கத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும், அவை தோன்றும் பொழுதே பிழையறச் செய்து முடிக்கப் பழகுவேன்.

உடலை நல்ல காற்றாலும், இயன்ற வரை சலிப்பதாலும் தூய்மையறச் செய்வேன்.

மறைத்தும் தற்புகழ்ச்சி பாராட்டுதல் விரும்பேன்.

மூடரின் உள்ளத்தில் என்னைப் பற்றிய பொய் மதிப்புண்டாக இடங்கொடேன்.

சர்வ சக்தியுடைய பரம்பொருளைப் தியானத்தால் என்னுள்ளே புகச் செய்து எனது தொழில்களெல்லாம் தேவர்களின் தொழில் போல் இயலுமாறு சூழுவேன்.

பொய்மை, இரட்டுற மொழிதல், நயவஞ்சனை, நடிப்பு, இவற்றால் பொருளீட்டிப் பிழைத்தல் நாய்ப் பிழைப்பென்று கொள்வேன்.

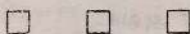
இடையறாத தொழில் புரிந்து இவ்வுலகப் பெருமைகள் பெற முயல்வேன். இல்லாவிடின் விதிவசமென்று மகிழ்ச்சியோடும் பேன்.

எப்போதும் மலர்ந்த முகம், இனிய சொல், தெளிந்த சித்தம் இவற்றோடிருப்பேன். ''

பெரும்பாலோர் இவற்றை ஏற்று நடந்தால் தனிமனித வாழ்க்கையும், சமூக வாழ்வும் சிறப்பும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

'தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு பொன் ஏர் பூட்டியவன் பாரதி' என்று இலக்கியவாதிகள் சொல்வது வழக்கம். பாரதியார் உறுதியாக மொழிந்தார், "இயன்றவரை தமிழே பேசுவேன், தமிழே எழுதுவேன். சிந்தனை செய்வது தமிழிலே செய்வேன்" என்று. மேலும், சொல்வதை— எழுதுவதை எல்லோருக்கும் விளங்கும்படி எளிய தமிழில் சொல்ல வேண்டும் என்றும் அவர் கூறினார்.

எழுத முற்படுகிறவர்கள் இவற்றை கவனத்தில் கொண்டு செயல்பட்டால் நல்லது.

ஆயிரத்துதொளாயிரத்து இருபத்தொன்றாம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம், பதினொன்றாம் தேதி—சாயங்காலம் விளக்கேற்றும் நேரம். 'இன்றிரவு தப்பினால்தான் பிழைப்பார்'— அதாவது இனிமேல் நம்பிக்கையில்லையென்று வைத்தியர் சொல்லிவிட்டார். ஏது நேருமோவெனக் கிவி பிடித்த மனதுடன், என் தந்தை படுத்திருக்கும் அறை வாயிலில் உட்கார்ந்திருந்தேன். சில நாட்களாகவே என் தந்தையார் மருந்து சாப்பிட மறுத்துவிட்டார். மிகுந்த சிரமத்துடன் கட்டாயப்படுத்திதான் மருந்து கொடுக்க வேண்டி வந்தது. அன்று 'அப்பாவுக்கு மருந்து நீ கொடுத்தால், ஒருவேளை கோபிக்காமல் சாப்பிடுவார்' என்று என் தாயார் என்னை மருந்து எடுத்துக் கொடுக்கும்படி சொன்னார். மங்கலான விளக்கு வெளிச்சம். நான் மருந்தென்று நினைத்து, பக்கத்தில் கிளாசில் வைத்திருந்த 'பார்லி' தண்ணீரை அவரிடம் கொடுத்தேன். மருந்து வேண்டாமென்றார். உடனே அவர் மனதில் என்ன தோன்றியதோ? என் கையிலுள்ள கிளாசை வாங்கி ஒரு வாய் குடித்தார். 'நீ கொடுத்தது மருந்து இல்லையம்மா கஞ்சி' என்று சொல்லி விட்டு கண்ணை மூடிவிட்டார். எனக்கு மறுபடியும் அவரை ஹிம்சை பண்ணி மருந்து கொடுக்க மனமில்லை. அப்படியே வெளியில் கூடத்தில் வந்து படுத்திருந்தேன். தூங்கிவிட்டேன் போலும்!

சகுந்தலா பாரதி (பாரதி—என் தந்தை)

ஈழத்து நாவல் வரிசை

2

நொறுங்குண்ட இருதயம்

நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவலின் ஆசிரியர் திருமதி மங்கள நாயகம் தம்பையா. 1914ல் இது வெளிவந்தது. இவர் அரிய மலர் என்று இன்னொரு நாவலை 6 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எழுதினாராயினும் அது இக்காலத்தில் முழுவடிவில் கிடைக்க வில்லை.

பெயரில் கூட அர்த்தபுஷ்டி; இறுக்கம்; மிகவும் கட்டுக் கோப்பான கதைவளம்; ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் இன்னொரு காலத்தின் தொடக்கத்தை—யதார்த்தவாத நாவல் களின்— பிறப்பை கூறிக்கொண்டுதான் இந்நாவல் உருவாயிற்று.

சமககால வரலாற்றில் காணப்பட்ட குறைகளை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கும் ஆரம்ப கால நாவல் வரிசையில் இதற்கு நிச்சயமாக தனியானதோர் இடமுண்டு. ஓரளவு கிறித்துவ மத பிரச்சாரத் தொனி நாவலில் ஆங்காங்கே ஒங்கி ஒலிக்கின்றதாயினும், பாத்திரங்களின் பண்புநல வளர்ச்சியைப் புலப்படுத்துவதிலும், பிரக்ஞைபூர்வமாக மண்வாசனையை வெளிப்படுத்துவதிலும் பின்னிற்காத காரணத்தால் இதில் பிரச்சாரத்தைவிட கலைத் தன்மையே கூடியதாக விளங்குகின்றது. யதார்த்தவாத நாவல் களின் பண்பு, வளர்ச்சி, போக்குகள் பற்றி அறிய முனையுமொருவர் தவறவிட்டுவிடக் கூடாத அளவுக்கு இது முக்கியத்துவம் வாய்ந்து கிடக்கிறது.

கண்மணி என்னும் பெண்ணுக்கு அவள் கணவனால் ஏற்படும் அவல வாழ்வை எடுத்து விளக்கும் பாங்கில், அந்தஸ்துமோகம் பேராசை போன்ற உணர்வுகளால் ஒருவரின் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு இடர்ப்பாடுகளும் குழப்பங்களும் ஏற்படுகின்றன என்பதையும், 'கர்த்தருக்குப் பிரியமான இருதயம் இங்கே இருக்கிறது. அவரை ஏற்றுக்கொள்ளும் காலம் சீக்கிரம் வரும்... மகளே, கர்த்தராகிய இயேசு ரட்சகரை இன்றுதொட்டு உள்

அன்பான பிதாவாக ஏற்று அவரின் வழிநடக்கமாட்டாயா?' என்ற கேள்விக்குச் செவிசாய்ப்பதன் மூலம் ஒருவரின் வாழ்வில் இன்னல் தீர்ந்து எவ்வாறு அமைதியும் சந்தோஷமும் நிலவுகிறதென்பதையும் விளக்குகின்றது நாவல்.

கதை இதுதான்: கணவனின் கொடுமைக்காளாகி தன் இதயமே சுக்கு நூறாகச் சிதறுண்டு போன கண்மணி கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சார்ந்து அமைதியை அடைகிறாள். இறுதியில் அவள் சாகும் தறுவாயில் அவள் கணவனாகிய அருளப்பாவும் அவளது அன்பை உணர்ந்து மனம் திருந்திகிறான். அவள் மரணத்தின் பின்னர் அவள் குடும்பத்தினர் யாவரும் கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவுகின்றனர். இதுபோலவே, இவளது தோழி பொன்மணியின் வாழ்வும் அவள் கணவன் பொன்னுத்துரையின் பேராசை காரணமாய் குழப்பமடைகிறது. பின்னால் இருவரும் ஒன்றுபட்ட சதிபதிகளாகின்றனர்.

ஆசிரியை கத்தோலிக்க மதத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடுள்ளவர் என்பதை, அவரின் நோக்கமேல்லாம் கிறித்துவப் பிரச்சாரமே தவிர நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியல்ல என்பதை நாம் தெளிவாகவே உணர முடிகிறதுதான். ஆயினும் இவருக்கு முற்பட்ட, சம காலத்திய நாவலாசிரியர்கள் போலன்றி, பாத்திரங்களின் பண்பு நலங்களை வளர்த்தெடுக்கும் விதத்தால், நாவலின் குறைகள் மறைப்புண்டு போகின்றன.

இன்றுவரை இந்நாவல் பற்றிய சிறப்பான ஆய்வு, விமர்சனமேதும் தோன்றிற்றென்று கூற முடியாது. எனினும், கலாநிதி ஆ. சிவநேசச்செல்வன் மட்டும் நொறுங்குண்ட இருதயம் கதையும் கதைப் பண்பும் என்ற தலைப்பில் இந்நாவல் பற்றி ஓரளவு விரிவாக, ஆழமாக ஆராய்ந்திருக்கின்றார். அவ்வளவே! ●

இலக்கு

கா . லா . ண் . டி . த . ழ்

இலக்கிய விமர்சன, படைப்பிலக்கியத்துக்கான வெளியீடு

○ தனிப் பிரதி விலை ரூபா ஏழு

○ ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 28 . 00

★ சந்தாவுக்கான M O / D D. 'தேவி பிரசுராலயம்' என்ற பெயரில் அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

★ முகவரி: 2, நெல்சன் மாணிக்கம் ரோடு, சென்னை-94

விடுதலை (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

★

ஆசிரியர் : கா. சங்கையா

இத்தொகுப்பில் 'சட்டமே விழித்தெழு', 'விடுதலை', 'ஒரு கிழவனின் பயணம்' ஆகிய மூன்று உருக்கமான கதைகளைத் தயீரமற்ற கதைகள் தேறவில்லை. சட்டத்தின் வீழ்ச்சி, உலக சகோதரத்துவம், வறுமையிலும் வைராக்கியம் ஆகியவற்றை இக்கதைகள் சித்தரிக்கின்றன. இம்மூன்று கதைகளுக்காக ஆசிரியரைப் பாராட்டலாம்.

மற்றபடி... நாய்கள்மீது மனித குணங்களைத் திணித்து எழுதப்பட்ட இரண்டு கதைகள் நல்ல முயற்சி என்றாலும் ரசிக்கும்படி இல்லை. குறிப்பாக 'நாயேயென்றாலும்' கதையில் பாலுறவு பற்றிய பழைமை தோய்ந்த கருத்துக்கள் விரிவிக் கிடக்கின்றன.

'ஒரு ரோஜா வாடுகிறது' மிகவும் பிற்போக்கான கதை. 'விவாகரத்து என்பது கணவன் உயிரோடு இருக்கும்போதே மனைவி விதவைக் கோலம் பூணுவதாகும்' (பக்கம் 65) என்ற ஆசிரியரின் கருத்து, ஏகபத்தினி விரதன் பாத்திரம் இத்தியாதி ஆசிரியரைப் பழைமைவாதியாகவே காட்டுகின்றன. ஆணோ பெண்ணோ வெளியே சொல்லாவிட்டாலும் பல பேரை இச்சிக்கிறார்கள். பண்பாடு என்னும் வேடம் உண்மைக்குப் பூட்டுப் போட்டு வைத்திருக்கிறது. இளசுகள், கிழசுகள் உள்வங்களில்தான் எத்தனை எத்தனை கனவுக்கனிகள்! எத்தனையெத்தனை கட்டிளம் காளைகள்!

தொகுப்பில் உள்ள 'சபலம்' extra marital craving பற்றிய கதை பண்பாட்டையே வலியுறுத்தித் தோல்வி காண்கிறது. 'சினேகிதி சிரிக்கிறான்' கதை பாலுறவுப் பகற்கனவாக இருந்த போதிலும் ஆசிரியரின் sexual inhibitionsயையே முன்வைக்கிறது. பகற்கனவிலுமா எய்ட்ஸ் பற்றிய பயம் வர வேண்டும்! ஜொள்ளு விடுவதில் பாரதியாரையும் திருவள்ளுவரையும் துணைக்கு அழைத்திருக்க வேண்டாம்.

‘மனித மிருகம்’ கதை sciencefiction என்று நினைத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதை. அறிவியலுக்கு முற்றிலும் புறம்பான கதை.

கதாசிரியன் நீதிமானாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நற்பண்புகளை உபதேசம் செய்யவும் வேண்டியதில்லை. நீதிநெறிக் கதைகளை சிறுவயதில் அம்புலிமாமாளில் படித்தது போதும். இந்த வயதில் படிக்க வேண்டுமென்றால் அலுப்பாகத் தான் இருக்கிறது.

ஆசிரியரின் உரைநடை ஆண்டு அறிக்கைக்காக எழுதப்படும் emotive தன்மையே இல்லாத வறண்ட உரைநடை. உதிர்ந்த இரண்டு நகைச்சுவைகளும் எடுபடவில்லை.

விதி விளையாடுவது, இறைவன் சோதிப்பது, மந்திரதந்திரம், பழமொழிகள் பலிப்பது, தாலி மகிமை — எல்லாம் ஆசிரியரைப் பிற்போக்குவாதியாக இனம் காட்டுகின்றன. ஆசிரியர் தன் சன்னியாசிப் போர்வையைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு எழுதினால் ஒருக்கால் துணிச்சலான கதைகள் எழுத முடியும். ஆதவனெல்லாம் எழுதவில்லையா என்ன? — கோபிகிருஷ்ணன்

உன்மனப்பூக்கள் (கவிதைகள்),

ஆசிரியர் : க. அ. பிரகாசம்,

தொகுப்பாசிரியர் : சு. இராதாகிருட்டிணன்,

வெளியீடு : பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம், 21, காங்கேயம் சாலை, கொடுமுடி-638151.

புதுக்கவிதைகள், புதுக்கவிதை நூல்கள் புற்றீசல்களாகப் பெருகி விட்ட இந்நாளில் மரபுக் கவிதைகள், வெண்பாக்களை பார்க்கும் போதே ஒரு தனி மகிழ்ச்சி ஏற்படுவது உண்மைதான். அந்த மரபுக் கவிதைகளும், சொல்லும்பொருளும் சிறந்து விளங்கும் நற் கவிதையாக அமைந்துவிட்டால் இன்னும் மகிழ்ச்சிதான். அத்தகைய மகிழ்ச்சியை இந்த நூல் அளிக்கிறது என்பது நிஜம்.

தமிழ்க்குடிமகள் எஸ்தர் பாண்டியனின் வாழ்த்துரையும், கவிதை உறவு சிறப்பாசிரியர் ஏர்வாடி எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் அணிந்துரையும் நூலின் சிறப்பை முன்பே கட்டியங் கூறுகிறது.

ஒரு சிலரின் பேச்சு, முச்சு எல்லாமே தமிழ் தமிழ் என்றுதான் இருக்கும். இந்நூலாசிரியரின் நாடிநரம்பெல்லாம் தமிழுணர்வு துடிப்பதை கவிதையின் ஒவ்வொரு வரியிலும் சொல்லிலும் உணர

முடிகிறது. தன்னேரிலாத தமிழ் என்ற ஈற்றடியைக் கொண்ட 15 வெண்பாக்கள் நூலின் தோரண வாயிலாகவும் தமிழ்நிலம் செழிப்பெய்தும் என்ற கடைசிக் கவிதை உட்பட 101 கவிதைகள் கவிதை ஆர்வலருக்குப் பெரு விருந்து. ஆசிரியரின் சிறுமை கண்டு பொங்கும் உணர்வை கணன்றெழுக கவிதையில் காணமுடிகிறது. இந்தக் கவிதைகள் வெளிவந்த தென்மொழி, சங்கொலி, ஏர் உழவன், கவிதை, அணுவிரதம், தமிழ்ப்பாவை, தமிழ்ப்பணி, தமிழ்ச்சுடர், அமுதசுரபி, குறளியம், கவிதா மண்டலம், செம்மலர், பாரதம், ஜனசக்தி பத்திரிகைகளும் ஆசிரியரின் தமிழ் உணர்வுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்து உதவியிருக்கின்றன.

கழுவில் ஏற்றுக், பிறமொழியால் பாழாகும், ஏன் பிறந்தோம், எழுக இளந்தமிழா, இருள் விலகுமோ என ஒவ்வொரு கவிதைத் தலைப்புமே கவிதையின் கருத்தை சிறப்புற எடுத்துக்காட்டுகிற விதத்தில் அமைந்துள்ளது.

வன்முறையால் ஒரு போதும் நன்மையை

வளர்த்திட முடியாது — இந்த

வையகத்தில் அது வென்றிருந்தாலும்

நின்று நிலைக்காது..."

ஆசிரியரின் சிறப்பான சமூகச் சிந்தனைக்கு இது ஒரு சிறு சான்று.

— எஸ். திருமலை

‘கணக்கு’ (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

★

ஆசிரியர் : மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி

...“வாழ்க்கையின் ஆழ்மர்மங்களை வார்த்தைப் படுத்துகின்ற தேர்த்திதான் கலைத்தரம்” என்கிறார் முன்னுரையில் மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி.

உண்மைதான். ஆழ்மர்மங்களை வார்த்தைப் படுத்துதலோடு அம்மர்மங்களின் முடிச்சனிழக்கப்படும், மறுபடியும் விழுவதுமான இயக்கப்போக்கின் திசையை உணர்த்திச் செல்வதும் கூட கலையின் தன்மையாகும். இவ்வாறில்லாத எந்த கலைப் படைப்பும் பயணம் செய்யும்போது படித்துவிட்டு பஸ் ஜன்னல் வழியே தூக்கி எறியப் படும் குப்பையாகிப்போகும்.

பொன்னுச்சாமியின் கதைகளைப் படிக்கும்போது, அன்றாடம் நாம் சந்திக்கும் சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்க்கை கண் முன்னே விசிவது நிலம். வண்டிக்காரத் தேவரின் நினைப்பும், வியாபாரி

ராமசாமியின் கணக்கும் மோதிக்கொள்ளும்போது தனிமனிதர்களை அல்லாமல் வாழ்க்கையின் விதிகள் மோதிக்கொள்ளும் இயல்பைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். கிராமத்து வாழ்க்கைக் காட்சிகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் செய்நேர்த்தி ஆசிரியருக்குக் கைவந்த கலையாக உள்ளது.

'அப்'பாவி கதையில் சிறுமியாய் இருக்கும்போதே மனைவியாகி, தாயாகி, பெண்ணானபோது விதவையாகி, மரணப்படுக்கையில் மரணத்தைத் தள்ளி வைத்துக்கொண்டு 'அப்'பாவிக்காய்க் காத்திருக்கிறாள் செல்லம்மா. உண்மையில் நெஞ்சைத் தொடவேண்டிய கதை. ஆனால், தொடவில்லை. ஏன்? ஒருவேளை மனிதர்களின் உணர்வுகளைப் பற்றிக்கொண்டு, அந்த நீரோட்டத் தோடு பயணப்படாமல் வாழ்க்கையின் இயக்கப்பற்றிய 'விஞ்ஞானப் புரித'லில் அணுகுகிறாரோ கதையாசிரியர்? அதனால்தானோ 'மறுமணச் சிந்தனையே பயங்கரச் சிந்தனையாய் நினைக்கிற குழல்' என்கிற பொருத்தமற்ற வரிகள் வந்து விழுகின்றன?

கதையாசிரியர், தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநில துணைப் பொதுச் செயலாளர் என்கிறது நூலில் உள்ள ஆசிரியர் அறிமுகம். எனவே, இக்கதைகளை பொதுஉடமையாளர்களின் கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் ஊடே பரிசீலிப்பதும் தவிர்க்க இயலாதது ஆகிறது. மனிதர்களின் உணர்வும் வாழ்க்கையும் சிக்கலானவை. சிக்கல்களைச் சந்திப்பது, எதிர்கொள்வது எனும் செயல்பாடே போராட்டமாக, ஒத்திசைவாக, எதிர்ப்பதாக, இணைந்து செல்வதாக, இப்படி எண்ணற்ற வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளாக இருக்கிறது. இவ்வாழ்க்கைப்போக்கு, நிலவும் சமூகத்தால் திசைவழிப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கிறது. இந்நிகழ்வுப் போக்கைப் புரிந்துகொள்வதும், மீறத்துடிக்கும் மானுடத்தின் முயற்சிகளைப் படமாக்குவதும் கலை நேர்த்தி ஆகிறது. கலை வாழ்க்கையின் கண்ணாடி. உயிர்ச் செயலுள்ள கண்ணாடி.

பொன்னுச்சாமியிடம் வாழ்க்கையை இக்கோணத்தில் பிரதிபலிக்கும் முயற்சி இருக்கிறதேயன்றி, இவர் இதில் வெற்றிபெற்றாரென்று சொல்வதற்கில்லை.

"...குருட்டு ஈ சுவரில், கதவில் மோதிக்கொண்டு இரையுமே... அது மாதிரி அவரும் கண், மூக்கு தெரியாத கோபத்தில்... எல்லார் மீதும் "சள், சள்" என்று விழுந்து கொண்டிருக்கிறார், எனத் துவங்குகிறது புரிதல் என்ற கதை. நம்மையறியாமல்

நாமும் சின்னையா நாயக்கருடன் பயணிக்க ஆரம்பிக்கின்றோம். அவருக்கு கரண்டுகாரர்கள் மீது கோபம். ஒழுங்காக கரண்ட் வருவ தில்லை. ஆயிரம் ஆயிரமாய் சம்பளம். இந்த எழுவோடு போராட் டம் வேறு என்று கோபம் அவருக்கு. அப்புறம் புரிந்துகொள் கிறார் தொழிலாளி, வினசாயி வர்க்க ஒற்றுமை பற்றி... இப்படி யொரு கதை. என்னத்தைச் சொல்ல! தொழிற்சங்கங்கள் பெயருக்கு நடத்தும் போராட்டங்கள், அதில் சுமமாங்காட்டியும் இணைத்துக் கொள்ளப்படும் வர்க்க ஒற்றுமைக்கோஷம், கோரிக்கை! வர்க்க ஒற்றுமை எனும் விசயம், நிஜவாழ்வில் இப் படித்தானா இருக்கிறது? சலிப்புத்தட்டிப் போய், ஏதோ ஒருசில தொழிற்சங்கம்/கட்சியின் பிரச்சார அறிக்கைக்குப் பொழிப்புரை எழுதியதைப் படித்த மாதிரி வெறுப்பு மூள்கிறது நம்மிடம்.

வளத்தையா என்றொரு கதை. சாதி மாறி காதல். தடுக்கும் நாட்டாண்மை. அவர் பெண்ணை வன்மப் புணர்ச்சிக்கு ஆட்படுத்தி கரதலை முறிக்கப் பார்க்கின்றார். அவள் சாதி சனம் கொத்தளிக் கின்றதாக சொல்லிச் செல்லும் கதாசிரியர், அத்தக் காதலன், அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்வதோடு கதையை முடிக்கிறார். ஆசிரியருக்கு மானுடத்தைச் சிறுமைப்படுத்தும் சாதி அதிகாரத்தின் மேல் கோபமே வரவில்லையே! அவர் எழுதியுள்ள சாதி கட்டுமானம் பற்றிய ஏனைய இரண்டு கதைகளிலும் (ரௌத்ரம், விலக்கு) சாதியாதிக்கம் பற்றிய செய்திகளே காணப் படவில்லையே...!

இப்படி இன்னும் சில கதைகள் பற்றியும் வேறு சில செய்திகள் சொல்லவே இருக்கின்றன.

விசயம் என்னவென்றால், வாழ்க்கையை மாற்றத்திற்கு உட் படுத்தும் சமூக இயக்கம் பற்றியும், சமூக இயக்கத்தைப் பாதிக்கத் துடிக்கும் தனிமனித இயக்கம் பற்றியுமான கதாசிரியரின் பார்வை போதுமற்றதாக இருக்கிறது.

சாவு பற்றி 'துட்டி' சொல்லி, பிணச் சுமப்புச் சடங்கில் சாதி விதிமுறைக் கடமைகளை நிறைவேற்றி, பொது இடத்தில் வேஷடி விரித்து அமரும் மேல்சாதிக்காரரிடம், நாலணாவுக்கு கூழைக் கும்பிடு போடும் தலித்தின் ஊமைக்கோபம்; சாதிக்காரர்கள் சாதிக் கட்டமைப்பைக் காக்கவேண்டி தொடுக்கும் மௌன, ரத்தம் சிந்தும் ஒடுக்குமுறை; யேலை தேடி தெருவில் அலைந்து அரை

குறை வேலையில் இளமையைத் தொலைத்து உருளும் இளம் பாட்டாளிகள்...

அனைவருக்கும் அடிமையாய், ஆனால் தாயாய், இழிவுறும் பெண்... இப்படி வாழ்க்கையின் உண்மையான இயக்கப் போக்கு, மனித உணர்வுகளின் அல்லல் பற்றி ஆசிரியரிடம் கதையைக் காணோம். உள்ள கதைகளில் இவை போன்றவை தெரியக் காணோம்.

என்ன காரணம்?

இதுவே கதைத் தொகுதி முழுக்க என்னுள் எழுந்த கேள்வி! ஆசிரியரின் சமூக இயக்கம், மற்றும் அரசியல் குறித்த புரிதலே இப் பலவீனத்திற்குக் காரணம் என்று தோன்றுகிறது. சமூக இயக்கத்தின் பேராற்றலால் உந்திஇழுத்துச் செல்லப்படும் உணர்வோட்டங் களைப் படமாக்க இயலக்கூடிய இவரைத் தடுத்து நிறுத்தி குழப்பு வது எது? ஒரு வேளை சமூக இயக்கத்தின் பேராற்றலைக் கண்டு அச்சப்பட்டு ஒதுங்கி நின்று கொள்ளும் இவர் சார்ந்த இலக்கிய/கட்சி அமைப்புக்களின் சிந்தனையா? அல்லது பொன்னுச்சாமி எனும் கலைஞன் இன்னும் கூர்மைப்பட நாள் எடுக்குமோ? காலம்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்!

இந்த 'அறிவுஜீவிகள் இனம்' பற்றி முன்னுரையில் ஆசிரியர் சொல்லும் செய்திகளோடு எனக்கு மிகவும் உடன்பாடு. பேசி, எழுதியே இவர் மனநோயாளியாகிப் போக, இவரை அறிஞன், அகஉலகம் என்றெல்லாம் எழுதி வேறு ஒருவர் மனநோயாளியாக, சரியான 'கேணப்பய உலகம்' so called அறிவுஜீவி உலகம். இது பற்றிய 'நான் யார்' என்ற கதை பொருத்தமான, சிறப்பான நையாண்டி.

மேலும் வேலிமுள், ரௌத்தரம், மற்றும் விலக்கு என்ற கதை களை குறிப்பிட்டுப் பாராட்டியே ஆக வேண்டும். மேலாண்மை பொன்னுச்சாமியிடம் நிறைய எதிர்பார்ப்புகளை ஏற்படுத்துவன இந்தக் கதைகள்தான்.

— சி. மதிவாணன்

மார்க்சியம்—கிழக்கும் மேற்கும்

ஆசிரியர் : எஸ். என். நாகராஜன்

வேளியீடு : நிகழ், 123, காள்சுவரர் நகர், கோவை-641 009.

எண் அளக்காததா கையளக்கப் போவது—இது தமிழ்ப் பழமொழி. இதற்கு இரண்டு பொருள்: 1. புலன்களினால் நேரடி

யாக அறிய முடிந்ததை மட்டுமே, அதற்கு மேல் கருவிகளின், யுக்திகளின் துணைக்கொண்டு அறிந்துகொள்ள இயலும். அதாவது ஒளி, ஒலி, வாசனை, ருசி, ஸ்பரிசம் கடந்த அறிதல் இல்லை. 2. கையால் அளப்பது நீளம். கண்ணால் அளப்பது கோணம். நீளத்துக்கும் கோணத்துக்கும் தொடர்பு உண்டு. திரிகோணமிதி என்னும் கணித பாடம் இப்படிப் பெறப்பட்டது. ஆனால் புழகத்தில் இந்த இரண்டு பொருளுமே இப்பழமொழிக்கு இல்லை. இதுதான் ஒரு பழமொழிக்கு உள்ள நிலைமை. இன்னும் சில பழமொழிகள் ஏமாற்றும். அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு. இது அளவுமாற்றம்—பண்பு மாற்றம் என்ற இயங்கியல் விதியின் சிறந்த உதாரணமாகப் பலராலும் சொல்லப்படுகிறது. இதோடு தண்ணிய சுடவச்சு ஆவியாக்குவது, முட்டைய குஞ்சு பொரிக்க வைப்பது, விதை—மரம் இப்படி இயங்கியல் பாடம் முடிந்துவிடும். நான் கேட்கிறேன், இதுதான்—இவ்வளவுதான்—இயங்கியல் என்றால் லெனின் ஏன் அப்படிச் சொன்னார்: 'பொருள்முதல்வாதியாக ஆவது எளிது. இயங்கியல்வாதியாக ஆவது மிகக்கடினம்.'

தாம் மார்க்சியத்தைத் தழுவிக்கொண்டதற்குக் காரணம் குடும்பச் சூழலோ வாழ்க்கைச் சூழலோ அல்ல, அறிவார்ந்த முறையில் தான் இது நடந்தது என்று கூறும் ஆசிரியர் பொய் பித்தலாட்டம், அக்கிரமம் என்று நிறைந்திருக்கின்ற இந்தச் சமூக சூழலை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் தனிமைப் பட்டிருப்பதாகவும் கூறுகிறார். ஸ்டாலினின் தவறு மார்க்சியத்தின் தவறு அல்ல, மார்க்சியத்துக்குள் ஏற்பட்ட தவறு என மதிப்பீடுகின்றார், கம்யூனிசம் என்றால் என்ன என்பது பலருக்கும் தெரியாது என்று அடித்துக் கூறுகின்றார் (தெரியாதவர் பட்டியலில் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின், மாவோ பெயர்களையும் சேர்த்திருப்பாரோ?). பெரியார், அம்பேத்கார், தலித் பெண்கள், முஸ்லீம் மக்கள் போன்ற அசைச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். வாய்ப்புக்கிடும் போதெல்லாம் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின் விமர்சிக்கப்படுகிறார்கள். முடிந்த போதெல்லாம் இவரால் புகழாரம் சூட்டப்படும் மாவோ இந்நூலைப் பொறுத்தவரை ஒரு 'Missing' Link.

மிக முக்கியமான உண்மை அயோக்கியனுக்குக் கிட்டாது என்று தெளிவாக்கியாக வேண்டும். இதனை மார்க்ஸ் செய்யவில்லை!

கோப்பர் நிகல் கண்டுபிடிப்பு மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கடையத் தொடங்கியதைக் கண்ட பிறகு வேறு வழியின்றி பைபிள்

தீருத்தப்பட்டது. 'இதுகாறும் பூமி மையத்திலிருந்து போக, இனி முதற்கொண்டு சூரியன் மையத்திலிருக்கக் கடவது' என்று. இது போல் மார்க்ஸ் செய்யவில்லை என்கிறார் போலும். ஆசிரியரின் தீர்வுதான் என்ன?

'உண்மைகள் இரண்டு வகை என்று சொன்னாலும் அது எந்த நிலையிலும் சிறுபான்மையினரின் ஆதிக்கத்துக்கே இட்டுச்செல்லும் என்று கருதத் தேவையில்லை. ஆயினும் இவை இரண்டு வகைப்பட்டவை என்று கூறி ஒருவகை குறிப்பிட்ட சிலருக்கே கிட்டக்கூடியது என்றால் மட்டுமே அது சிறு கும்பலின் ஆதிக்கத்துக்கு வழி வகுக்கும். ஆயினும் எவரும் அறிய முடியும் என்பதைக் கூறி, இருப் பினும் சமுதாய உண்மைகளை மக்களுக்கு மனமுவந்து ஊழியம் செய்தால்தான் கிட்டும் என்று அழுத்தம் கொடுத்தால் பிரச்சனைக்கு முடிவு கட்டலாம். இதையே நாம் மாவோவில் காண்கிறோம். இதுவே இங்கு கைங்கர்ய வழியில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மாவோவின் வழி ஒரு வகையான கைங்கர்ய வழி என்பதே உண்மை. முடிவுகட்டப்பட்ட பிரச்சனை எது என்று தெரிகின்றதா?

இந்நூல் பிரதானமாக முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் இரண்டு: ஒன்று, வைணவத்தின் (அதாவது வைணவம் போன்ற ஒன்றின்) தேவை. இரண்டு, வைணவமே போதும் வைணவத்தின் வரலாறு சொல்லிக்கொண்டு போகையில், ஆசிரியர்:

'இராமானுசனுக்கு முன்பு வைணவத்தை உணர்ந்து, மனதார ஏற்றவனும் சங்கரரின் அத்துவைதத்தை முதையாகக் கற்றவனும், வடமொழியில் ஆழ்ந்த அறிவும் கொண்டவனுமாகிய ஒருவன் இருக்க வில்லை போலத்தான் தோன்றுகின்றது. இராமானுசனுக்கு இவ்வனைத்தும் இருந்ததுடன் — காலம் இப்பணியைச் செய்யத்தூண்டியது என்றே கருத இடமிருக்கிறது' என்று குறிப்பிட்டு சற்றுக் கழித்து, வைணவம் தாழ்த்தப்பட்ட சூத்திரரின் குரல் என்பதன் காரணமாகவே தவிர்க்க இயலாமல் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலையை ஏற்கும் மற்றும் உருவாக்கும் சீர்திருத்தம் செய்ய இராமானுசன் முன்வைத்தான் என்பது வரலாறு, என்கையில் மார்க்ஸின் மாணவர் தெரிகின்றார். எதிர் துருவத்திலிருந்து வரும் மார்க்ஸின்,

Capitalistic co-operation does not manifest itself as a particular historical form of co-operation, but co-operation itself appears to be a historical form peculiar to, and specifically distinguishing, capitalistic process of production என்ற வரிகளை

‘ராமானுசனின் வைணவம் (சூத்திரனின் குரல்) வைணவத்தின் குறிப்பானதொரு வரலாற்று வடிவமாக வெளிப்படுகிறதில்லை, மாறாக வைணவமே ஒரு வரலாற்று வடிவமாக...’ என்ற மாதிரி மொழியாக்கிப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

எல். டி. டி. ஈ. பிரபாகரன் தமிழகத்தில் சாதாரணமாக உலவினால் எப்படியிருக்கும்? மார்க்சியரான தோழர் நாகராஜன், தம்முடைய பொருண்மைவாத நிலைப்பாடு மராமல் ஆன்மீக உலகில் சஞ்சரித்து வருகிறார். உண்மையைக் கண்டவனுக்கு, (அல்லது தான் கண்டது உண்மைதான் என்று உண்மையாகவே எண்ணுபவனுக்கு) துணியும் இருந்தால், அவன் நாகராஜனாக முடியும். ஆனால் கண்டது உண்மைதானா என்பதை அதனை முன்வைப்பதில் தான் தெரிந்துகொள்ள முடியும் — தானும் பிறரும், நலம் தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் என்று ஒற்றைச் சொல்லாகவோ, ஒன்றை வரியாகவோ முன்வைத்து விடவும் முடியாது. ஒரு கோட்பாடு எப்படி முன்வைக்கப்பட வேண்டும் என்று மேற்கோள்களுடன் விளக்கி சற்று வித்தியாசமானதொரு மொழியில் விளக்குகிறேன் என்று தொடங்கப்பட சுட்டுரை உள்பட பலவற்றில் முன்வைக்கப்படும் முறையில் குறை உள்ளது. எனக்கும் கூட முடிவைவிட முறைதான் முக்கியம். அதுவே சரியான முடிவுக்கு இட்டுச்செல்லும். குறைகளில் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன் — களையப்படும் என்ற நம்பிக்கையில். அப்போது, ஆசிரியரால் எழுப்பப்பட்ட கேள்விகள், மார்க்சியமும் ஆசிரியர் உள்ளிட்ட மார்க்சியரும் சந்தித்தாக வேண்டிய கேள்விகள், தெளிவாகத் தெரியும்; சரியான விவாதம் தொடங்கும்.

மாவோ மார்க்சின் மிகப் பெரும் நூலாகிய மூலதனத்தைத் தான் படித்ததாகக் கூறவில்லை (எனவே படிக்கவில்லை), அறிவியலிலோ பொருளியலிலோ மிகப் பெரும் அறிவு தனக்கு இருப்பதாகவும் கூறவில்லை (எனவே அவருக்கு இதுகுறித்து மிகப்பெரும் அறிவு இல்லை). ஆயினும் அவரது வழிமுறையிகப்பெரும் பொருளாதாரத் திட்டங்களுக்கு

அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவருக்கு இருந்த ஆழ்ந்த இயங்கியல் அறிவு தான். இந்த இயங்கியல் அறிவை அவர் மேற்கத்திய நூல்களிலிருந்தோ, ஜெர்மானிய, ருசிய, ஆங்கில மொழிகளிலிருந்தோ பெறவில்லை. ஏனெனில், அவருக்கு ஐரோப்பிய மொழிகள் அறவே தெரியாது. எனினும் இயங்கியல் சீனமொழிகளில் வெளிவந்தது பிற்காலத்தில் தான். ஆயினும் முன்னமே மாவோ தனது மிகமுக்கியமான மெய்யியல் படைப்புக்களைப் படைத்துவிட்டார். -பக்.117

(அடைப்புக்குறிக்குள் உள்ளவை விமர்சகருடையவை).

நூல் முழுக்க இவரது ஊகங்கள் (assumptions), பெரும்பாலும் பொதுமைப்படுத்தலை இழந்து பெறப்பட்டவை.

ஆண்டையை எந்த அடிப்படையில் அடிமைப்பட்டவன் காண வேண்டும்?... மார்க்சு இறந்தபோது, இரங்கல் கூட்டத்தில் எங்கல்ஸ் பேசுகையில் "மார்க்சுக்கு எவருமே தனிப்பட்ட எதிரியாக இல்லை" என்று மிகத் தெளிவாகவே கூறியுள்ளார். லெனினும் இவ்வாறு கூறியுள்ளார் (எவ்வாறு?). இதன்படி பார்த்தால், ஆண்டைகளிடம் அனுதாபம் கொள்ளல் அவசியம். — பக். 183

என்ன லாஜிக் இது?

(ஆசிரியர்: எலிமெண்டரி, காம்ரேட் சடாயு! பகைமுரண் ஒன்றே அங்கு கண்டோம், பகையின்றி யாவும் இங்கு காண்போம்.)

எல்லா வகையான பொருண்மைவாதங்களுக்கிடையே அடிப்படையான ஒத்த கருத்து உண்டு. இவையனைத்தும் ஆன்மீக வாதத்தை மறுக்கின்றன. இதுவே மிகவும் முக்கியமானது. ஆன்மீக வாதம் கடவுளைக் குறித்ததா? அப்படியென்றால் இக்கருத்து உரைகளில் மார்க்ஸ் கடவுளை மறுத்தல்லவா பேசியிருக்க வேண்டும். புறப் பொருளையும் அது குறித்து மூளையில் தோன்றும் எதிரொளியையும் பற்றித்தான் மார்க்ஸ் அழுத்தம் கொடுத்துக் குறிப்பிடுகின்றார். — பக். 100

ஆன்மீகவாதம் கடவுளைக் குறித்ததா, அல்லவா என்பதற்கு போயும் போயும் மார்க்சையா சாட்சிக்குக் கூப்பிடுவார்கள்? கைப் புண்ணுக்குக் கண்ணாடியா என்பார்கள், உண்மையை நேராகவே பார்க்கின்ற வழி இருக்கும்போது, உண்மையை மறுத்த பொய்யை —கடவுளை— மறுத்து உண்மையை நிறுவும் சுற்றி வளைப்பு முறை தேவையே இல்லை என்று சொன்னவராச்சே அவர்.

உலகில் உயிரினம் தோன்றியது ஒரு தற்செயலான நிகழ்ச்சி என்பதுதான் மேற்கத்திய மெய்யிலாளர்களின் கருத்து. தற்செயலாகத் தோன்றிய உயிரினம் தன்னை உலகில் தக்கவைத்துக்கொண்டது. தக்கவைத்துக்கொள்வது சாத்தியமில்லை. தனது உயிர்வாழ்வு தக்கவைக்கப் படுவதற்கான உறுதிப்பாடு இல்லாத சூழலில் உயிரினம் தோன்றியிருக்க முடியாது. ஆக, உயிரினத்தின் தோற்றம் தற்செயலானதாக இருக்க முடியாது. — பக். 163-164

அருமையாகத் தொடங்கப்பட்டு, முழுமையாக முடிக்கப் படாமல் நின்று கொண்டிருக்கிறது. இது ஒரு paradox இல்லை என்று காட்டியிருக்க வேண்டும். ஒன்றை மறுத்து மற்றதை நிறுவும் முறை இங்கு பொருந்தாது. சரி, தற்செயலியத்துக்கும் சூழலியத்துக்கும் உள்ள தொடர்பினை (தலைகீழ் தொடர்பினை?) ஆசிரியர் எங்கும் சொல்கிறதாகத் தெரியவில்லையே? இன்னும், 'மனிதனை மையப்படுத்துகிற மார்க்சின் தவறான பார்வையை' விமர்சித்து முன்வைக்கப்படுகின்ற நியாயங்கள் மனித உயிரினத்துக்கு இன்று பேராபத்து — பக். 163. சாராம்சத்தில் மனிதனை மையப்படுத்துகின்ற பார்வைதானே?

இயங்கியல்-மேற்கும் கிழக்கும் என்ற தலைப்பின்கீழ் இடம் பெற்றுள்ள பத்து பக்கக் கட்டுரை வித்தைக்காரன் பாம்புக்கும் கீரிக்கும் சண்டை காட்டுகிற மாதிரி, தலைப்பினைத் திரும்பவும் திரும்பவும் நினைவுப்படுத்திக்கொண்டே அதே சமயம் அதுபற்றி பெரிதாக எதுவும் சொல்லாமலே போகிறது. மார்க்சியம்-கிழக்கும் மேற்கும் என்ற நூலின் உயிர்ப்பகுதியாக அமைந்திருக்க வேண்டிய பக்கங்கள் இவை. ஆசிரியர் அதன் இறுதிவரிகளைக் காட்டி அப்படித்தானே அமைந்திருக்கின்றது எனலாம். நாமும் அதே வரிகளைக் காட்டி அப்படி அமையவில்லையே எனலாம். இறுதிவரிகள் இதோ: 'மேற்கத்திய அடிமைச் சமூகம் பருவ மழையற்ற வறட்சி நிலப்பரப்பில் தோன்றியது. இருப்பினும் இங்கு தோன்றிய சமுதாயங்களுக்கும் சீனத்துள்ளும் தமிழகத்திலும் தோன்றிய சமுதாயங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான சூழல் அமையவில்லை என்பதை நாம் கணக்கிலெடுத்துத் தீர வேண்டும். பருவம்— இயற்கை இரண்டையும் நம்பி இவ்விரு சமுதாயங்களிலும் தோன்றிய இயங்கியல் மேற்கில், அதாவது அயோனியாவில் தோன்றிய இயங்கியலிலிருந்து ஒரு முக்கியமான அடிப்படையில் மாறுபட்டிருந்தது. அது என்ன? அதன் விளைவுகள் என்ன?

இவற்றை அறியவில்லையெனில் எங்ஙனம் மாவோவின் மார்க்சியம் மேற்கத்திய மார்க்சியத்திலிருந்து மாறுபடுகின்றது என்பதை அறிவது இயலாது. தவிர மாவோவின் மார்க்சியம் எங்ஙனம் மேற்கத்திய மார்க்சியத்திலிருந்து மேம்பட்ட கருத்து என்பதையும் அறியவியலாது -பக்.182

என் போன்ற 'மார்க்சியர்கள்' ஆசிரியரிடம் அவ்வப்போது வாங்கிக் கட்டிக்கொள்கின்றோம், மார்க்ஸ்-எங்கெல்சின் அறிவு, திறமை மட்டுமல்ல, ஒ-லியரியின் புண்ணியத்தில், அவர்கள் நேர்மையே கேள்விக்குள்ளாக்கப்படும்போது, நாம் எம்மாத்திரம்? அய்யரே ஆத்தோட போறாராம், குடுமி போகுதே என்றால் எப்படி? பெரியவர் சொன்னால் பெருமான் சொன்ன மாதிரி என்று தேற்றிக்கொள்ள வேண்டியதுதான். — சடாயு

[23, 24வது பக்கங்களில் இடம்பெறும் மேற்கோள்கள் முறையே நூலின் 4,170, 93, 95-96, 218, 219வது பக்கங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை.]

மரணத்தின் நிழல் (நாவல்)

செ. கணேசலிங்கன்

விற்பனை உரிமை: பாரி நிலையம், 165, பிராட்வே, சென்னை-108

நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு ஓரளவு கலையம்சம் மிகுந்ததாக செ. கணேசலிங்கனிடமிருந்து மரணத்தின் நிழலில் என்னும் இந்த நாவல் அண்மையில் வெளிவந்திருக்கிறது. நாவலில் புலப்படும் சமூக நிலைமைகளை விளக்க பன்னிரண்டு பக்க முன்னுரை அவசிய மாயிருந்திருக்கிற வேளையிலும், கதையையும் மற்றும் கலாரீதியான அம்சங்களையும் சற்றே புடைத்து நிற்கச் செய்தமை ஆசிரியரின் திறமையைக் காட்டுகின்றது.

192 பக்கங்கள் கொண்டதாயினும் இந் நாவலில் சீரான பாத்திரங்களின் பண்பு வளர்ச்சியைக் காண முடியவில்லை. முதன்மைப் பாத்திரங்களைச் சுற்றி நிறையவே பாத்திரங்கள் வருகின்றன. நிறையவே உரையாடுகின்றன செம்மொழியில். ஆயினும், இயல்புத் தன்மை மாறாதன. மண்ணின்மேல் மரணமேகம் மூடியிருக்கும் வேளையிலும் வாழ்க்கையை அதன் வளப்புக்களோடும் வதைகளோடும், நம்பிக்கையோடும் அதின்மையோடும் வாழ்ந்துவிடுகின்ற நிஜ மாந்தர்கள் இவர்கள். இவர்கள் மரணம், வாழ்வு பற்றிய மகத்தான பேருண்மையை சம்பவங்களின் அடியாய்ப் பேசுகிறார்கள்.

நாவலை வாசித்து முடித்தபோது இரண்டு அம்சங்கள் தெளிவாய்த் தெரிந்தன; உறுத்தின. ஒன்று, பாத்திரங்களின் உரையாடல். இரண்டு, காட்டப்பட்ட போர்முக அவலங்கள், வரலாறு

பின்னணியாகும் சம்பவங்கள் பத்திரிகைச் செய்தித்தனமாக அமைந்துவிட்டமை.

மிகச் சாதாரணமான கதையை மிக இறுக்கமாகச் சொல்லும் நாவல்கள் இருக்கின்றன. இங்கே மிகச் சாதாரணமான ஒரு கதை, மிகச் சாதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லி பாசனை, சொல்லாரச்சனை இன்றி சாமான்யனின் மொழியில் படைப்பு சொல்லப்பட வேண்டுமென்று ஆசிரியர் இன்னொரு இடத்திலே இன்னொரு விஷயத்துக்காகச் சொன்னதுபோல், சாதாரண மொழி இங்கே கையாளப்பட்டிருக்கிறது. நடையும் அப்படியே. ஆற்றொழுக்குத்தான். பிரயாசையே தேவையில்லை. காட்டப்படவும் இல்லை. இது பொறுத்தவரை இந்நாவல் ஆசிரியருக்கு வெற்றியே.

செ. க. விடமிருந்து செவ்வானம், சடங்கு, நீண்ட பயணம் வகை நாவலுக்காக இன்னும் காத்திருக்கவே வேண்டுமான வாசக நிலைமை தூர்பாக்கியமானது. ஆனால், இது நம்பிக்கையிழந்த காத்திருப்பல்ல. — தேவகாந்தன்

வானின் தனிமை (சிறுகதை)

★

ச. தமிழ்ச்செல்வன்

யதார்த்தத்தின் புதை மேட்டிலிருந்து நவீன தமிழ்க்கதை பூக்கிறது என்ற கூக்குரல் அமைப்பாக இன்று வலித்து ஒலிக்கிறது. மரபுரிதியான கதை சொல்லிகள், தமது புதிய ஆக்கங்கள் குறித்து கவலையும் அக்கறையும் அடைந்துள்ளனர். கால ஓட்டத்தினை எதிர்த்துக் கரையேறும் படைப்பு குறித்து மாறுபாடான கருத்துக்கள் நிலவுகின்ற குழலில், சில படைப்பாளிகள், தோளில் கன்றுக்குட்டியைத் தூக்கிப் போனவனாக சுயமிழந்து போய்விட்டனர். குறிப்பாக தமிழ்ச் சிறுகதையில் சோதனைக்காகச் சோதனை செய்யும் சோதனையாளர்கள் பெருகி வருகின்றனர். இந்தப் பின்னணியில்தான் 'வானின் தனிமை' தொகுதியினைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் 'வெயிலோடு போய்' தொகுப்பு மூலம் முழுக்க யதார்த்தப் படைப்பாளராக அறிமுகமான ச. தமிழ்ச் செல்வன், யதார்த்தமற்ற புனைவுகளில் படைக்கத் தொடங்கியமைக்கான காரணம், 'மாந்திரிக யதார்த்த செல்வாக்கு' என்பதனைத் தேவிர வேறு என்ன? அச் செல்வாக்கினையும் மீறி மனித இருப்பின் சாராம்சத்தினை அவலத்தினை அழுத்த மாய்ப் படைப்பதில் வெற்றியடைந்துள்ளார். மாந்திரிக யதார்த்த

மான கதைப்போக்கு புதுமைப்பித்தன், கிருஷ்ணன் நம்பி போன்றோரின் ஆக்கங்களிலே சிறிய அளவில் வெளிப்பட்டது போன்று, ச. தமிழ்ச்செல்வன் கதைகளிலும் அளவோடு பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கதைக்கேற்ற இயங்கு தளத்தில் தேவையின் காரணமாக, மாந்திரிக யதார்த்தவாத அம்சம் சில கதைகளில் லாவகமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்பிலுள்ள பதினைந்து சிறுகதைகளையும் மூன்றாகப் பிரிக்கலாம்.

1. புறவுலக நெருக்கடி காரணமாக சிக்கலுக்குள்ளாகும் தனி மனித மனத்தின் வீழ்ச்சி 2. ஆண்-பெண் உறவில் ஏற்பட்டுள்ள மதிப்பீட்டு மாற்றங்கள் 3. உழைக்கும் சிறுவர்களின் அவலம்.

நெடுங்காலமாக பல்லும் சக்கரமும் போல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நடுத்தரவர்க்க மனிதர்கள், ஒரு கட்டத்தில் மனித இருத்தலின் அர்த்தம் குறித்துத் தேடினால் அடையும் மனநிலையை வாளின் தனிமை, மங்கள் பாண்டேயின் நிழல், அரக்கு முத்திரை முதலிய கதைகள் அருமையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. மேலும் வரலாற்றில் மனிதனின் இடத்தைக் கண்டறிவதற்கு, யதார்த்த மற்ற முறையில் கதை சொல்லும் முறை பொருத்தமாக கையாளப்பட்டுள்ளது.

வாளின் தனிமை கதையில் வரும் வான், கதை சொல்வது போன்ற கதையமைப்பு, நாட்டுப்புறவியல் கதைகளுக்கு உரித்தான கூறு கடந்த காலத்தில் உயிர்த்தன்மையுடன் இயங்கிய வாளின் செயற்பாடு, நாளைடவில் சந்தனமும் குங்குமமும் அணிந்து பூசைக் குரிய பொருளாக மாறி இயக்கமற்றுப் போன நிலையினை தமிழ்ச் சமுதாயம் சார்ந்த வரலாற்று விமர்சனமாகத்தான் கருத வேண்டியுள்ளது. வாளின் ஆதங்கமான குரல், நசிந்துபோன தமிழ்ச் சூழலின் குறியீடே.

'அரக்கு முத்திரை' கதையில் சலங்கை ஒலிக்க கையில் ஈட்டியுடன் ஓடிவரும் ரன்னர் பரஞ்சோதி. அவரது பேரனுக்குப் பேரனும் பரஞ்சோதி. தற்சமயம் தபால் பட்டுவாடா செய்யும் புறநிலை ஊழியர். மணியாட்டர் தரும்போது ஒரு ரூபாய் லஞ்சம் வாங்கியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட பரஞ்சோதி, முந்நூறு ரூபாய் ஊதியத்தில் குடும்பத்தை நடத்தவேண்டிய நிலையிலுள்ளவர். ஆறுலட்சம் புறநிலை ஊழியர்களில் ஒருவரின் கதையை, நான்கைந்து தலைமுறைகளாக அஞ்சல் துறைக்கு

உழைக்கும் குடும்பப் பின்னணியில் சொல்லப்பட்டுள்ள கதை, வடிவரீதியில் சிறப்பானதாக உள்ளது.

மனிதனின் வாழ்க்கைத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசு அலுவலகம், ஒரு கட்டத்தில் வெறும் கருங்கற் கட்டிடமாகவும், அழுக்கேறிய மரமேசையும் பழுப்புத் தாளுமாக மாறி மக்களை விட்டு விலகி, இறுதியில் அங்கு வேலை செய்யும் அலுவலருக்கே அந்நியத் தன்மையுடையதாக மாறிவிடுவது அதிகாரவர்க்கத்தின் ஒரு முக்கியான அம்சம் ஆகும். அதனால் தான் மங்களப்பாண்டேயின் நிழலாக வரும் ராமலிங்கம், தன்னையே மறந்து எப்பவும் தூங்குகிறவனாகிப் போகிறான். ராமலிங்கத் துக்கு வரும் 'தூக்கம்,' கேலி முரணாகக் கதையில் சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது. அரசு அலுவலகப் பதிவுகளில் மனித இருப்பின் பதிவு என்பது வெறுமையும், இயக்கமற்று கட்டியாகிப்போன சடத்தன்மையும் என்ற அளவிலே உள்ளது என்பதன் குறியீடே ராமலிங்கம்.

பல்வேறு புறக் காரணங்களினால், ஆண்-பெண் உறவில் ஏற்படும் மன விரிசல்களை நுணுக்கமாக ச. தமிழ்ச்செல்வன் பதிவு செய்துள்ளார். ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் எதிர்பாலன ரீடம் ஏற்படும் ஈர்ப்பு மற்றும் ஆர்வம், பின்னர் குடும்ப நிறுவனமாகச் செயற்படுகையில் ஏற்படும் தனிமனிதச் சிதைவு மிக முக்கியமானது. 'குதிரை வண்டியில் வந்தவன்' கதையில் சராசரி ஆணை கணவனாக மனந்த சராசரி வசந்தாவின் மனம், கணவனை வெறுப்பதற்கான காரணங்களைத் தேடுகிறது. கணவனின் பரிவான செயல்கள் மற்றும் இணக்கமான பார்வைகூட அவளுக்கு எதிர்மறையாகத் தோன்றுகின்றன. மனசுக்குள் உறைந்துள்ள கற்பனைக்குள் மூழ்கி, தன் யதார்த்த இருப்பை மறக்கும் வசந்தா நடப்பு பெண்களில் ஒருவகை. 'தாமதம்' கதையில், போலி ஆளுமையின் காரணமாகத் தனது குடும்ப வாழ்வைச் சிதைத்துக்கொள்ள முயலும் பாண்டியன் அற்புதமான படைப்பு. தனது மனைவி திருமணத்திற்கு முன்னர் வேறொருவனை விரும்பினாள் என்பதனை அறிந்து, அதனையே குடிப்பதற்குக் காரணமாக்கி, தனது குடும்ப வாழ்க்கையை சிதைத்துக்கொள்ளும் பாண்டியன், தன்னை உயர்ந்த மனமுடையவனாக நினைத்துக்கொள்வது விசித்திர மனநிலைதான். 'ஏவாளின் குற்றச்சாட்டுக்கள்' கதையில் வரும் கணவன்-மனைவி உறவு கூட அதே தன்மையுடையதாகும்.

படிக்க வேண்டிய வயதில் வயிற்றுக்காகச் சிறுவர்கள் படும் அவலங்களை 'லங்கர்பாய்', 'பின்னணி இசை இன்றி' கதைகள்

அழுத்தமாகச் சொல்லுகின்றன. குறிப்பாக உணவகங்களில் குற்றேவல் செய்யும் சிறுவர்கள், சமையற்காரர்களினால் பாலியல் கொடுமைக்குள்ளாக்கப்படும் செய்தி, வாசிப்பவர் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் கதையாக்கப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாகத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள், மனித இருத்தலின் மீது மெல்லிய தொனியில் அவநம்பிக்கை கொள்கின்றனவாக உள்ளன. சராசரி கணவனைப் புரிந்துகொள்ளாத மனைவியும், மனைவின் வாழ்க்கையில் நடந்து போன விஷயத்திற்காகத் தன்னையே சுய இரக்கமாகப் பார்த்து குடும்ப வாழ்க்கையைச் சித்ரவதைக்குள்ளாக்கும் கணவனும், பாட்டியின் இறுதிக்காலத்தில் கூட எட்டிப்பார்க்காத பேரன் நம்பி, பால்யகால நண்பனான சாத்தூரானைப் பார்த்து மனவெறுமை அடைவதும், படிப்பில் முதலாவதாக வரும் சிவராணி குடும்ப வாழ்க்கையில் இரண்டாமிடம் பெறுவதும், ராணுவச் சமையலறையில் கொடுமைக்குள்ளாகும் நானாவை அழைத்துச் செல்ல முடியாத நாகனும்... எனத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள், 'நம்பிக்கை' குறித்து அடிப்படையான கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. நடப்புலகில் சகமனிதனுக்கு எதிரியாகிப் போகும் மனிதன், நாளடைவில் தனக்குத்தானே எதிரியாகி இறுதியில் எல்லாவிதமான நம்பிக்கைகளையும் தொலைத்துவிட்டு வறண்டு போகும் நிலையே ச. தமிழ்ச்செல்வனின் சிறுகதைகளுக்கான தளமாக உள்ளன. இன்றைய காலகட்டத்தில், அவ நம்பிக்கை கொள்ளும் வகையில் புறவுலக யதார்த்த நிலைமை இருப்பதனால் ச. தமிழ்ச்செல்வனின் கதைகளும் அவநம்பிக்கையைக் கருவாகக் கொண்டுள்ளனவா என்பது இன்னும் ஆராயப்பட வேண்டிய செய்தி.

— ந. முருகேசபாண்டியன்

★ அடையாளமிட்ட நூல்கள் தேவி பிரசுராலயத்திலும் விற்பனைக்கு கிடைக்கும்.

Printed at Jenniram Press, 17, Vanniar street,
Madras-94 and Published by Devi Prasuralayam
2, Nelson Manickam Road, Madras-600094

மதுவ்சாரணை

மாக்ஸ்முல்லர் : ஒரு மறுபரிசீலனை

சா. தேவதாஸ்

அவர் ஆலயத்தில் ஆராய்ச்சி செய்யவும் என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் கர்த்தருடைய ஆலயத்தில் தங்கியிருப்பதையே நாடுவேன்... நான் அவர் கூடாரத்தில் ஆனந்த பலிகளைச் செலுத்தி, கர்த்தரைப் புகழ்ந்து கீர்த்தனம் பாடுவேன்.

—சங்கீதம் 27:1-6

மாக்ஸ் முல்லர் (1823—1900) கீழைநாடுகளின், குறிப்பாக இந்தியாவின் நண்பன் என்று போற்றப்பட்டு வருகிறார். இதற்கு அடையாளமாக, இந்தியாவிலுள்ள தனது கலாசார மையங்களுக்கு 'மாக்ஸ்முல்லர் பவன்' என்னும் பெயர் ஜெர்மனியால் சூட்டப்பட்டது. 1973இல் அவரது 150வது பிறந்தநாள் விழா விமரிசையாக கொண்டாடப் பட்டது. 1974இல் நிராத் பாபு "Scholar Extraordinary" என்னும் நூலை வெளியிட்டார். சமஸ்கிருதம் அறிந்தவர், ரிக்வேதத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர், உபநிடதங்களை ஆராய்ந்தவர், மேக தூதத்தை ஆங்கிலத்திலும் இதோபதேசத்தை ஜெர்மனியிலும் மொழியாக்கம் செய்தவர், 'Sacred Books of the East' என்னும் வரிசையில் 5 தொகுதிகளின் வெளியீட்டை மேற்பார்வை செய்தவர் — என்னும்போது, மேற்குறிப்பிட்ட பாராட்டுகளுக்கும் அஞ்சலிகளுக்கும் உரியவர்தான் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் அவரது இந்த காரியங்களுக்கெல்லாம் ஒரு உள் நோக்கம் இருந்திருக்கிறது, அவரை ஒரு நிறுவனம் அமர்த்தி இப்பணிகளையெல்லாம் செய்யவைத்திருக்கிறது தனது லாபங்களுக்காக என்னும்போது, மாக்ஸ்முல்லரை நிச்சயம் மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தியாக வேண்டும்.

இந்தியாவுக்கு வந்து பணிபுரியும் கிறித்தவ மிஷனரிகள், இந்தியாவின் தத்துவத்தை, ஆன்மீக மரபைப் புரிந்துகொண்டால்தான் அவற்றை மறுதலித்து, கிறித்தவ நெறிகளை காலான்றி நிற்கச் செய்ய முடியும். இதற்காக ரிக்வேதம் உள்ளிட்ட இந்திய ஆன்மீகக்

துறை நூல்களை ஆங்கிலத்தில் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இயக்குநர்கள் கருதுகின்றனர். அப்பணியை மாக்ஸ்முல்லரிடம் ஒப்படைக்கின்றனர். அதனைச் சரிவரச் செய்து நல்ல பிள்ளையாக நடந்துகொள்கிறார் முல்லர். இத் திரைமறைவு சூழ்ச்சிகளை முதலில் அம்பலப்படுத்தியிருப்பவர் டாக்டர் பிரம்தத் பாரதி (Max Muller—A Lifelong Masquerade, Era Books, New Delhi, 1992).

1

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் இராணுவத்தில் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்ற தளபதி போதன், இந்தியாவில் கிறித்தவ சமயப் பிரச்சாரத் திற்கு உறுதுணையாக இருக்குமாறு ஆக்ஸ்ஃபோர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் சமஸ்கிருத துறைஒன்றை ஏற்படுத்த நிதிஒதுக்குகிறார். 'A more general and critical knowledge of that language will be a means of enabling my countrymen to proceed in the conversion of the Natives of India to the Christian Religion by disseminating a knowledge of the sacred scriptures amongst them more effectually than all other means whatsoever' என்பது போதனின் உயில் வாசகம்.

இத்துறைத் தலைவராக முதலில் இருந்தவர் வில்சன். அடுத்து யாரை நியமிப்பது என்று பல்கலைக்கழகம் எண்ணும் போது மாக்ஸ்முல்லரும், மோனியர் வில்லியம்ஸும் போட்டியிடுகின்றனர். இறுதியில் வில்லியம்ஸுக்குத்தான் யோகம் அடிக் கிறது. மாக்ஸ்முல்லருக்கும் சிபாரிசுகளுக்கு குறைவில்லை. சமய வெறியில் முல்லரை விடவும் வில்லியம்ஸ் எமகாதகன். அத்தகைய வருக்குத்தானே வேலை கிடைக்கும்! ('ஆங்கில மொழி பேசும் பிரிட்டிஷ் கிறித்தவன் ஒவ்வொருவனுக்கும் இந்தியாவை மத மாற்றம் புனிதக் கடமை இருக்கிறது' என்று சன்னதம் வந்து ஆடக்கூடியவர் வில்லியம்ஸ்!)

ஆனாலும் முல்லர் சளைக்கவில்லை. அய்ரோப்பிய மொழிகளின் பேராசிரியர், மொழியியல் ஒப்பாய்வு பேராசிரியர் என்றெல்லாம் ஆக்ஸ்ஃபோர்டில் வேலை பார்க்கிறார். அறக்கட்டளைச் சொற் பொழிவுகள் செய்கிறார் இச்சொற்பொழிவுகளின் மையக்கருத்து, 'தேவனுக்கும் மனிதனுக்கு மிடையேயான உறவை கிறித்தவத் தைக் காட்டிலும் வேறெந்த மதமாவது கண்டறிந்துள்ளதா?' என்பதாகும். இக்கேள்வியைக் கேட்டு, பகுத்து, ஆராய்ந்து, இறுதியில் 'இல்லை' என்று முத்தாய்ப்பு வைத்துவிடுவார் முல்லர்.

டாக்டர் பிரம் தத் பாரதிக்கு முல்லரின் முகமுடியைக் கிழித் தெறிவதில் பெரிதும் பயன்பட்ட நூல் ((The Life and Letters of the Right honourable Friedrich Max Muller, Georgina Max Muller, 1902) அவரது மனைவி எழுதிய வாழ்க்கை வரலாறாகும். அதில் அடங்கியுள்ள கடிதங்களே முல்லர் என்னும் மனிதர் எப்படிப்பட்டவர் என்று அப்பட்டமாக்குகின்றன. அதிலும் மிக நெருக்கமான நண்பர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்களை முல்லரே எரித்துவிட்டிருக்கிறார். அவையும் கிடைத்திருந்தால் முல்லரைப் பற்றிக் கிடைக்கும் சித்திரம் நிச்சயம் கோரமானதாகவே இருக்கும்.

மொழி ஆய்வு, சமய ஒப்பாய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, பதிப்புப் பணி இவற்றிடையே தனது பிரதானப்பணியாக முல்லர் கொண்டிருந்தது இந்திய அறிவுஜீவிகளை தேவனின்பால் ஈர்ப்பனது. இதன் பொருட்டு அவர்களுக்கு சமத்காரமான கடிதங்கள் எழுதுகிறார். ஒத்தாசைகள் செய்ய முற்படுகிறார். வங்காளத்தின் பிரதாய் சந்திர மஜுல்தார், கேசவசந்திர சென், பைராஜ்ஜி மலபாரி, சத்தியேந்திரநாத் தாகூர் போன்றவர்கள் பக்கம் வலை வீக்கிறார். மஜுல்தாருக்கு எழுதியுள்ள விரிவான கடிதத்தின் ஒரு பகுதி: “எங்கள் மிஷனரிகள் தூய கிறித்தவத்தை உங்களுக்குக் கொண்டு வரவில்லையென நீங்கள் கருதும்பட்சத்தில், இப்படிச் செய்யலாமே: மறைநூல்களைத் தேடி செல்க, உங்களது கிறித்தவ தேவாலயத்தை நிறுவிக் கொள்க, அதனைப் பிறரிடமிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்க. கிறித்துவே கீழைநாட்டவர்தான், பேல்நாட்டினரல்லர் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். அப்படியானால் உங்களது கீழைக் கிறித்துவை, உங்களது கீழைக் கிறித்தவத்தை ஏன் நீங்கள் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது? ஆனால் பாதிரியார்களிடம் மட்டும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மதமும் சாதாரண மனிதர்களால், மக்களால் நிறுவப்படுகிறது; ஒவ்வொரு மதமும் பாதிரியார்களால்/புரோகிதர்களால் நாசமாக்கப்படுகிறது.

“தேர்ப்பேச்சில். சாராய்சத்தில் தான் கிறித்துவின் சீடனே என கேசவ சந்திரசென் கூறியுள்ளார். உங்களை நினைக்கும்போதும் என்னால் அந்த எண்ணத்தை தடுக்க இயலவில்லை...

“நீங்களும், உங்கள் தேசத்தவரும் வெளிப்படையாக கிறித்துவைப் பின்பற்ற முடியாமலிருப்பதில் உள்ள சிரமங்களைக் கூறுங்கள். நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் அவற்றை எப்படிச் சமாளித்தோம் என்பதை விளக்க முயல்கிறேன்.”

1887இல் அவர் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு ஒன்றிலும் அவர் யார் என்பதை உணர்த்திவிடுகிறார். “கீழைநாடுகளின் மிக முக்கியப் புனித நூல்களை பல்கலைக்கழக அச்சகத்திற்காக வெளியிட முன் வந்தபோது, மிஷனரிகளுக்கு உதவுவது என்பது எனது நோக்கங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது. நம்மை மாற்றவரும் மிஷனரிக்கு பைபிள் தெரியாதிருந்தால், என்ன நினைப்போம்?...இந்துக்கள் பல கடவுள் வழிபாடுடையவர்கள். சிலைகளை வணங்குபவர்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் அவர்களது தொன்மையான வேதத்தில் தெய்வத்தைக் குறிக்கும் பல பெயர்களும் பல தெய்வங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் தெய்வத்தின் ஒருமையினை வலியுறுத்தும் பகுதிகளும் இருக்கவே செய்கின்றன.”

அதுமட்டுமல்ல. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மதுரைக்கு வந்து மதமாற்றப் பணி புரிய வந்த ராபர்ட்டி நொபிலி நூதனமாகச் செயல்பட்டார். நான்கு வேதங்களில் ஒன்றான யஜுர் வேதம் என்பது இதர மூன்றுடனும் சேர்த்தே கூறப்பட்டுவந்தது. தனிப்பட்ட முறையில் அதனை பிரித்து இனங்காணும் வழக்கம் இல்லை. எனவே நொபிலியின் மூளை நூதன யோசனை செய்தது. வேதாந்த விஷயங்களுக்கு இடையிடையே கிறித்தவ நெறிகளைச் சேர்த்து யஜுர் வேதம் ஒன்று தயாரித்து வெளியிடுகிறார். இது ஸ்ப்ரெஞ்சு மொழியிலும் வெளியிடப்படுகிறது. ஆனால் இக் கத்தோலிக்கரின் சித்து விளையாட்டை புரட்டஸ்டன்டுகள் அம்பலப்படுத்தவிடுகின்றனர். மதுரையிலிருந்து இலங்கைக்கு தப்பிச் சென்ற நொபிலி இறுதிக்காலத்தில் சென்னை திரும்பி பார்வையிழந்து பரங்கியலைப் பகுதியில் மடிந்தார் என்பது வரலாறு. நொபிலி பற்றி முல்லர் கூறுவது: ‘அவ்வேலை நொபிலியினுடையதாக இருக்காது. அவரால் மதமாற்றம் செய்யப்பட்ட ஒரு நபருடையதாக இருக்கும்’ இன்னொரு சான்றும் உள்ளது. ரிக் வேத வெளியீட்டுப் பணி முடிந்ததும், பத்திரிகையில் அதுபற்றி, ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தின் சமஸ்கிருதத்துறை தலைவரான வில்சன் எழுதினால் சாதகமாக அமையும் என்னும் ஆசையை நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிடுகிறார்:

“எடின்பர்க் ரிவ்யூ’ வில் ரிக்வேதத்தைப்பற்றி எழுதினால் சந்தோஷமடைவேன். வில்சன் அதனை மிஷனரியின் நோக்கிலிருந்து, ரிக் வேதத்தைப்பற்றின அறிவும் அதனை வெளி உலகுக்கு கொண்டு வருவதும் இந்திய இறையியலை தலைகீழாக்கும் என்று குறிப்பிட்டால் நன்றாக இருக்கும்.”

வில்லெறல் மில்லர் என்னும் கவிஞரின் மகனாக ஜெர்மனியில்
 விறந்த முல்லர், படித்துவிட்டு வேலை தேடும் நோக்கில் பாரிஸ்
 வருகிறார். நண்பர் ஒருவர் சிபாசின் பேரில் ஆக்ஸ்போர்டு
 வருகிறார். அயம்பதாண்டு காலம் அங்கேயே தங்கிவிடுகிறார்.
 இந்தியாவில் தனது பேரரசையும் மதத்தையும் நிலை நிறுத்தும்
 பணிக்கு உதவும் வகையில் கலாச்சாரத்துறையில் ஈடுபடுத்தப்படு
 கிறார் பிரிட்டனால். மொழி, மத ஒப்பாய்வுகளில் ஈடுபாடு
 கொண்ட அவர் முதலில் செய்தது சிக்வேத மொழிபெயர்ப்பு. அது
 வும் சமஸ்கிருதமோ, ஆங்கிலமோ—இரண்டுமே தாய்மொழிகளாக
 இல்லாத நிலையில். இம்மொழிபெயர்ப்பின் போதாமை குறித்து
 தயானந்த சரஸ்வதி, அரவிந்தர் முதலானோர் அதிருப்தி தெரிவித்
 துள்ளனர்.

1854இல் மிஷனரிகள் பயன்படுத்தும் பொருட்டு அகரவரிசை
 ஒன்று தயாரித்து சமர்ப்பிக்கிறார். ஆக, கொலம்பஸ் அமெரிக்கா
 வைக் கண்டறிந்ததும், வாஸ்கோ டா காமா கள்ளிக்கோட்டை
 வந்திறங்கியதும், நிக்கோபாரில் டேனிஷ் மிஷனரிகள் தொற்று
 நோயால்—ஜூரத்தால் வரிசையாக மாண்டபோதும், சனைக்காது
 தங்களுக்கு கால்பரவ இடம் தேடியதும்—கடல் உயிரினங்கள்
 குறித்து ஆய்வு செய்ததும்—தேடல், ஆராய்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட
 விஷயமல்ல. அது நாடுகளை அடிமைப்படுத்தும் சதி, மனிதர்
 களைப் பிணைக்கும் சூழ்ச்சி, இயற்கை வளங்களைக் கபளீகரம்
 செய்யும் வஞ்சகம், கலாச்சாரங்களை அழிக்கும் கபடம்.

இன்றுகூட இவ்வுணர்வும் இவ்வடையாளம் கானலும்
 முனைப்பாக இல்லை. கோழிக்கோடு பல்கலைக்கழகத்தில்
 இந்தியா போர்த்துகீசிய படிப்புக்காக போர்த்துகீசியா நிதி வழங்க
 முன்வருகிறது. பல்கலைக்கழகம் பலலை இளித்துக் கொண்டு வர
 வேற்கக் காத்திருக்கிறது. இதன் நோக்கம் என்னவாக இருக்கும்
 போர்த்துகீசியாவுக்கு? மாப்ளா முஸ்லிம்களை சித்திரவதை
 செய்து, காலனியாதிக்கம் செய்த தனது கோரச் செயல்களுக்கு
 அரிதாரம் பூசி ஜொலிக்கச் செய்வதுதானே!

முல்லரை ஆக்ஸ்போர்டில் 50 ஆண்டுகள் தங்க வைத்து,
 ஆராய்ச்சியும் மதமாற்றமும் செய்ய வைத்த பிரிட்டனின் நோக்கத்
 திற்கும் போர்த்துகீசியாவின் நோக்கத்திற்கும் இம்மியளவும்
 வித்தியாசமில்லை.

இனியும் விழித்துக்கொள்ளாளாவிட்டால்,

“இந்தியாவில் பத்து ஆண்டுகள் தங்கி, சமஸ்கிருதம் கற்று,
 நண்பர்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதன் வாயிலாக இந்தியப்
 புரோகிதத்தை தூக்கி எறிந்து கிறித்தவ போதனைக்கு வழி
 கிடைக்குமாறு செய்வேன். இந்தியாவில் வேருன்றியதெல்
 லாம் ஆசியா முழுமைக்கும் விரைவிலேயே பரவும்;
 வேறெங்கேயும்விட கிறித்தவம் புகழோடு திகழும்”

என்று மார்தட்டிக்கொள்ள முல்லர்கள் வந்துகொண்டிருப்பார்கள்
 என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலி ஈவ்லின் இரத்தினம் பல்லிணப் பண்பாட்டாய்வு நிறுவனத்தில் 19-5-94ல் பேராசிரியர் அ. சண்கமழதாஸ் தலைமையில் நிகழ்த்தப் பெற்ற ஆய்வுரையின் விரிநிலையான இக்கட்டுரையை இரண்டு இதழ்களில் சம்பாசகமாக பிரசுரிப்பதே திட்டம். ஆனால், எதிர்பாராதவிதமாக இறுதி நேரத்தில் பக்கங்கள் ஒதுக்குவது கடினமாகப் போய் விட்டது. அடுத்த இரு 'இலக்கு' இதழ்களில் மீதிக் கட்டுரை முழுவதும் வெளியாகும்.

மஹாகவி கவிதைகள் - ஒரு மதிப்பீடு

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணம். பல்கலைக் கழகம்

தோற்றுவாய் :

தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் ஈழத்துக்கெனத் தனித்தன்மை வாய்ந்த மரபொன்று உளது. இம்மரபிலே நமது தலைமுறையில் தனிக் கவனத்துக்குரிய கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர்களுள் முதல் கணிப்புக்குரியவர் 'மஹாகவி' எனப் புனைபெயர்ப்பூண்டது. உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள் (1929—1971). அவரது கவிதைகள் பற்றிய மதிப்பீடாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ஈழத்தில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் அளவெட்டிக் கிராமத்திற்கு பிறந்தது. உருத்திரமூர்த்தியவர்கள் 1940களில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர். தொடக்கத்தில் கவிதை, சிறுகதை ஆகிய இருவகையிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். எனினும் காலகதியில் கவிதையே இவரது முழுமூச்சாயிற்று. 'பண்டிதர்', 'புதுக் கம்பன்', 'புதுநாப் புலவர்', 'மாபாடி', 'மகாலட்சுமி' முதலிய புனைபெயர்களைப் பயன்படுத்தி வந்த இவர் 'மஹாகவி' என்பதையே நிலையானதாகக் கொண்டார். ஈழத்தில் வெளிவந்த இதழ்களான ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி, உதயம், சுதந்திரன், வீரகேசரி, தினகரன், தேன்மொழி, தேனருவி, நோக்கு, கவிஞன் முதலியவற்றிலும் தமிழகத்தின் இதழ்களான கிராம ஊழியன், கலைமகள் முதலியவற்றிலும் இவரது கவிதைகள் பிரசுரமாயின.

ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் (1971இல் இயற்கை எய்தும்வரை) இவரது கவிதைப் படைப்பு முயற்சி தொடர்ந்தது. இம்முயற்சியின் இயல்பையும் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும் மதிப்பிடுவதற்கு, முதற்கண் ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதையின் வரலாற்றுச் செல்நெறியை இங்கு சுருக்கமாகச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியது அவசியம்.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாறானது ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் எனப்படும் சங்ககாலப் புலவரோடு தோற்றம் பெறுகின்ற தென்பது மரபாகிவிட்டது. இவ்வாறு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் வருடப் பழைமை சுட்ட முடியுமென்றும் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதலே தொடர்ச்சியான வரலாற்றை அமைத்துக்கொள்ள முடிகின்றது. கி.பி. 1309ஆம் ஆண்டில் எழுந்ததாக அறியப்படும் சரசோதிமாலை என்ற சோதிட நூலே இவ்வகையில் நமக்குக் கிடைக்கும் கால முதன்மையுடைய ஆக்கமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து பிரபந்த மரபு சார்ந்த பல படைப்புகள் எழுந்துள்ளன. சமய நோக்கு இவற்றின் முக்கிய உள்ளடக்கமாக அமைந்தது.

கி.பி. 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே சமூகப் பார்வையின் சாயல் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையிற் படியலாயிற்று. கரவைவேலன் கோவை, கனகிபுராணம், கோட்டுப்புராணம், தந்தைவிடுதூது முதலியவற்றிலே படிப்படியாகப் படியத் தொடங்கிய இப்பார்வை 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மேலும் வலுப்பெற்றது. 1940களில் உருவான மறுமலர்ச்சிச் சூழலில் கவிதையின் வடிவம் பற்றிய சிந்தனை கவனத்தைப் பெறத் தொடங்கியது. தமிழகத்திற் பாரதி நிகழ்த்திய வரலாற்றுச் சாதனை ஈழத்தில் இக்காலப் பகுதியில் உணரப்படலாயிற்று. முக்கியமாகக் கவிதையின் வடிவநிலையிலே இக்காலக் கவிஞர் பலரும் தனிக்கவனம் செலுத்தினர். கவிதை என்பது அநுபவங்களின் உணர்வுபூர்வ வெளிப்பாடு என்ற எண்ணம் இக்காலப் பகுதியிற் கருக்கொண்டது. நாவற்குழியூர் நடராசன், பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன், 'சாரதா', அ. ந. கந்தசாமி முதலியவர்களின் படைப்புகளில் இதனைக் கண்ணொளிரலாம். அ. ந. கந்தசாமி அவர்கள் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையையும் புலப்படுத்தி நின்றவர் என்ற வகையில் ஈழத்தின் நவீன கவிதைப் போக்குகள் சிலவற்றுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தார். இவரை அடுத்து நமது கவனத்துக்கு வருபவரே மஹாகவி அவர்கள்.

(தொடரும்)

நந்தி

டாக்டர் சிவஞானசந்தரம் ஒரு மருத்துவவியலாளர். ஆயினும், இவருக்கு கலைத்துறையில் குறிப்பாக எழுத்துத் துறையில் நாட்டம் அதிகம். 'நந்தி' என்பது இவரது புனைபெயர். ராஜாஜியால் சூட்டப்பட்டது.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் இவர் சென்னை வந்திருந்தபோது 'இலக்கு' சார்பில் டாக்டர் நா. சுப்பிரமணியன் பேட்டி கண்டார். இவ்விலக்கியச் சந்திப்பு 11 ஆகஸ்டு 1994 மாலை கௌசல்யா சுப்பிரமணியன், தேவகாந்தன், செ. யோகநாதன் உடனிருக்க நிகழ்ந்தது.

● இலக்கு : தொழில்நீதியில் தாங்கள் ஒரு மருத்துவர். இன்னும், உயர்மட்ட பணிகளை மேற்கொண்டு வெவ்வேறு நாடுகளின் மருத்துவ இயல் ஆலோசனை மாநாடுகளிலும், வளர்முக நாடுகளின் — குறிப்பாக தெற்காசிய நாடுகளின் — மருத்துவவியல்சார் பொதுநலத் திட்டங்களிலும் கலந்துகொள்கிறீர்கள். இவ்வாறு அத்துறையில் பெரும் ஈடுபாடும், அக்கறையும், அறிவார்த்தமும் கொண்டிருக்கும் தங்களின் கலை இலக்கியம் பற்றிய அபிப்பிராயத்தை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வீர்களா?

○ நந்தி : கலை இலக்கியங்கள் என்பன சிந்தனையின் வெளிப்பாடு. சிந்தனையானது அறிவியலாக, மெய்ஞ்ஞானமாக எதுவாக இருந்தபோதிலும், அதன் வெளிப்பாட்டில் கலையம்சம் இருக்கும்; ஒழுங்கும், அழகியலும் இருக்கும்; ஒரு நல்ல சிந்தனையின் வெளிப்பாட்டில் இத்தனையும் இருக்கவேண்டும். ஒருவகையில்

வாழ்க்கையே எனக்கு கலை சம்பந்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அப்படி இருக்கையில் மனித சிந்தனையின் வெளிப்பாடு மிக அற்புதமாக மனத்தைத் தொடுகிறது. அறிவியல் பட்டதாக, ஒருபோது மெய்ஞ்ஞான வழி மேவியதாக சிந்தனை இருந்தபோதிலும், இச் சிந்தனையின் வெளிப்பாட்டில் மனத்தை ஈர்க்கும் குணம்சங்கள் இருக்கின்றன. அது கவிதையாக, சிறு கதையாக, நாவலாக, நாடகமாக, சங்கீதமாக எதுவாக இருப்பினும் இந்த அழகுகளில் மனம் லயிக்கிறது. வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் அழகினில் மனம் லயிப்பது இயல்புதானே!

● இலக்கு : அனைத்துலக இலக்கியங்கள் பற்றி நிறையவே அறிந்திருக்கிறீர்கள். இவற்றின் அடிப்படையில் தமிழிலக்கியம் பற்றிய தங்கள் "இம்பிரஷன்" என்ன?

○ நந்தி : வாழ்க்கை பற்றிய நோக்கில் தமிழ் எழுத்தாளனின் பார்வை உலக எழுத்தாளனின் பார்வைக்குச் சமமாகவே இருக்கிறது. ஆனால், ஆழத்தைப் போல விசாலம் இருப்பதாக என்னால் சொல்ல முடியாது. பிரயாணம், கல்வி, வாழும் வகைகள், மருத்துவ, தொழில்நுட்ப, விஞ்ஞான முன்னேற்றங்கள் காரணமாய் மேனாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு இது அதிகம். வளர்முக நாடுகளில் ஒருசில எழுத்தாளர்கள் தான் இவ் வசதிகளை அடைந்துள்ளனர். இவர்களின் பிரயாண அனுபவமும் சோவியத் யூனியனுக்கு ஐந்து நாள் பயணம், சீனாவுக்கு மூன்று நாள் பயணம் என்கிற கணக்கில் தான் உள்ளதே தவிர, பரந்த பயண அனுபவமாக இல்லை. புலம் பெயர்ந்த காரணத்தால் இவ் அனுபவ விரிவாக்கத்துக்கான சூழல் ஒருசில தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லலாம்.

● இலக்கு : இது ஈழத் தமிழர்களின் படைப்புக்களில் கனத்த பரிமாணத்தை ஏற்படுத்துமா?

○ நந்தி : இது என்பது புலம்பெயர்ந்திருக்கிற நிலைமைதானே?

● இலக்கு : ஆமாம்.

○ நந்தி : நிச்சயமாக ஏற்படுத்தும், சொற்ப காலத்துக்கு. ஆயினும், இதுவரை அந்த நோக்கைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்பு எதுவும் வெளிவரவில்லை. ஆனால், வரலாம். வெளிவந்தவை பெரும்பாலும் இடவர்க்கை மாறுபட்ட சாதாரண படைப்புக்களே.

● இலக்கு : கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி முன்னொருமுறை குறிப்பிட்டது போல சுஜாதா, நீல. பத்மநாபன், நந்தி, சாரல் நாடன் போன்ற பொறியியல் மருத்துவவியலாளர் தவிர எழுத்துத்துறையில் வேறு பேர் இல்லையே!

○ நந்தி : அவர்களுக்கு தம் அனுபவத்தை வெளியிடும் ஆர்வம் இல்லாமலிருக்கலாம். மேலும், தமது அனுபவத்தை உபயோகிக்கும் அளவுக்கு சமுதாயவியல் உளவியல் பார்வை குறைந்துமிருக்கலாம். அனுபவம் மட்டுமே படைப்பை உருவாக்கிவிட முடியாது. இதில் எழுத்தாளனின் பார்வை, உணர்வு, உந்து சக்திகள் மிக மிக முக்கியமானவை. இவை இருக்கிறபோது படைப்பு பிறக்கிறது. இப்போது பாருங்கோ, அனுபவம் மட்டுமே படைப்பைத் தருமெனில், பஸ் கொண்டக்டர் ஆசிரியர் போன்றவர்களுக்கு இந்த அனுபவம் அதிகம், அவர்களிடமிருந்து படைப்புக்கள் உருவாகியிருக்கவேண்டும், இல்லையா? ஆனால், சாதாரணமான, குறைந்ததர படைப்புக்களே இவர்களிடமிருந்து தோன்றியுள்ளன. காரணமென்ன? நான் முன்னரே சொன்னது போல பார்வை, உணர்வு, உந்து சக்திகள், அடிப்படை விஞ்ஞான பூர்வமான அணுகுமுறை இன்மைதான். இவை இருப்பின் கலைத்துவத்துடன் கூடிய காத்திரமான படைப்புக்கள் வரும்.

● இலக்கு : 40 — 45 ஆண்டுகளாக படைப்பாளியாக இருந்து வருகிறீர்கள். ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன் போன்றவர்களில் அல்லது அவர்களுக்கு முன் பின்னான எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியதாக யாரைக் கருதுகிறீர்கள்?

○ நந்தி : தனியொரு படைப்பாளிபற்றி சொல்வதற்கில்லை. ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு காலப்பகுதி எழுத்தாளர்களிடையே சிறந்த படைப்புக்கள் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன என்று வேணுமென்றால் சொல்லலாம்.

● இலக்கு : தமிழ்க் கவிதை பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

○ நந்தி : சர்வதேச கவிதைத் தரத்துடன் ஒப்பிடக் கூடிய அளவு உன்னதம் பெற்றிருக்கிறதாக ஒரு துறையைச் சொல்ல முடியுமென்றால் அது தமிழ்க் கவிதைத் துறையே. மரபுக் கவிதையாக, புதுக்கவிதையாக, அல்லது ஹைக்கூவாக எதுவாக இருந்தாலும், அவை தமிழில் நன்றாகவே வந்துள்ளன. அவற்றின் கப்பீரம், அழகு, அமைதி எல்லாம் ஆங்கிலக்கவிதைகளின் தரத்தில் அவற்றை

திருத்துகின்றன. இதற்கு கனிதையில் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு மொழி கால காலமாக வளமாக்கப்பட்டு, பதமாக்கப்பட்டு வந்தமை காரணமாக இருக்கலாம்.

● இலக்கு : ஈழமும் தமிழ்நாடும் இலக்கியரீதியில் ஒன்றுக் கொன்று எந்த தரத்தில் இருக்கின்றன?

○ நந்தி : புதுமைப்பித்தன், பிச்சமூர்த்தி, சுந்தர ராமசாமி, ஜெயகாந்தன், ஜானகிராமன் போன்றோர் நல்ல கதைகள் சில எழுதியிருக்கிறார்கள். அதுபோல் நம் நாட்டிலும் நல்ல சில கதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் மேம்பாடானதாகத் தோன்றுவதற்கு, கதைகள் இதழ்களில் பிரசுரமானதும் பெரிய காலவெளி இன்றியே நூல்வடிவம் பெற்றுவிடுவதற்கான சாத்தியப்பாடு பெரும் வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது. மாறாக, ஈழத்தில் பிரசுரமான கதைகள் நூலுருப்பெற 20—30 வருஷங்கள் கூட பிடித்திருக்கின்றன. இப்படியான வசதிக் குறைவுகள் விமர்சகரின் பார்வையில் ஈழப் படைப்புகள் படாதுபோகக் காரணமாய் அமைந்து, ஒரு பின்தங்கியது போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. உண்மையில் ஈழத்தவர் முன்னோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கலாம். எனினும் இதை விமர்சனம் சொல்ல வேண்டும்.

● இலக்கு : தற்போதைய ஈழத்து இலக்கியத்தின் செல்நெறி பற்றி சிறிது கூறுங்களேன்!

○ நந்தி : 'முதல் மூவர்' என்று எமது இலக்கிய வரலாற்றில் அழைக்கப்படும் இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன் போன்றவர்களோடுதான் நமது இலக்கியத்தில் சிறு கதையின், படைப்பு இலக்கியத்தின் வரலாறு ஆரம்பமாகிறது. இவர்களது நோக்கும் போக்கும் தனித் தன்மை வாய்ந்தவை. சரித்திரக் கதைகளை மிக நளினமாக, மிக்க உணர்ச்சிபூர்வமாக எழுதிய போக்கு இவர்களது.

இவர்களுக்குப் பின்னால் திராவிட எழுச்சிக் காலகட்டத்தில், அவ்வெழுச்சியினால் பாதிக்கப்பட்ட தலைமுறையினரிடமிருந்து கதைகள் பிறந்தன. இக் காலகட்டத்தை ஐம்பதுகளிலிருந்து அறுபதுக்கள்வரை எனக் கொள்ளலாம். இக் குறுகிய காலத்தில் கதை எழுதும் எழுச்சி பரவலாக இருந்தது. இக் காலகட்ட படைப்புகள் ஓரளவு சமூதாயத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களால்

உருவானமையால், உள்ளடக்கமும் சமுதாயக் கொடுமைகளை மையப்படுத்துவதாக அமைந்தது. நாளடைவில் இச் சமூகப் பார்வையே வக்யமடைந்து விட்டது. சமூகத்தின் அடக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட சம்பவங்களை மட்டுமே எடுத்து கதைபண்ணல் ஆரம்பமாயிற்று. சொல்லப்பட்ட விஷயம் காரணமாய் இக்கதைகள் முன்னுரிமை பெற்றன. இந்த நிலையில்தான் கலை கலைக் காகவே என்கிற கருத்து மிதந்து வந்தது.

கலையம்சமும் கருத்தும் ஒரு படைப்பில் சமநிலையில் இருக்க வேண்டும். அதை முன்னெடுக்கும் இலக்கியப் போக்கே சவடுபதிக்கும். நிலைமை இவ்வாறானதால், நாளடைவில் இந்த வக்யப் போக்கு மறைந்தது. இதற்கு இன்னொரு துணைக் காரணத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லலாம். இக் காலகட்டத்தில் எழுதியோருக்கு போதிய தமிழ் இலக்கண அறிவு இன்மையே அது. அது காரணமாய் அவர்களால் தொடர்ந்து எழுத முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது. டானியல் இதற்கு புறநடை.

● இலக்கு : உங்கள் இத்தனை கால இலக்கிய வாழ்க்கையில் உங்களைப் பாதித்த/எழுத உந்து சக்தியாக இருந்த அம்சங்கள் எவை? உங்களைப் பற்றியே உங்களது தரமதிப்பீடு என்ன?

○ நத்தி : ஆரம்ப காலத்தில் மனிதன் கதை கேட்கிறான். பின்னர் கதை வாசிக்கிறான். ஒருநாள் அவனுக்கே. ஏன் நானும் கதை எழுதக் கூடாது என்ற வேட்கை தோன்றுகிறது. கதை பிறக்கிறது. இதுதான் எழுத்தாளனின் சரித்திரம். எழுத்தின் சரித்திரமும் இதுவே.

குழந்தைக்கு கதை சொல்வதில் ஒரு தாய்க்கோ பாட்டிக்கோ ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது. கதைகளுக்கு வெறும் ஆச்சரியம், குதூகலம், சோகம் போன்ற உணர்வுகளைக் கிளர்த்துவதே போதுமானதாக இருந்தாலும், இதற்கும் அப்பாலான ஒரு மூலமுதற் காரணம் இருக்கிறது. பின்னர் இவன் தன் தேவை காரணமாக வாசிக்கத் தொடங்குகிற போதும் பொழுதுபோக்குதல், இன்பெய்துதல் காரணங்களையும் மீறிய ஒரு மூலமுதல் காரணம் இருக்கிறது. அது தன் உள்ளத்தில் குறைபட்ட உணர்வுகளின், குறைபட்ட உறவுச் சுகங்களின் ஈடுகட்டலாக இருக்கும்.

பின்னர் ஒருநாள் இவனே எழுதத் தொடங்குகிறபோது, எத்தகைய அருட்டுணர்வில் இது தோன்றியிருப்பினும், அந்தக்

காரணங்களின் பாதிப்பு நிச்சயம் இடம்பெற்றே தீரும், தான் வாசித்த, கேட்ட கதைகளின் தாக்கம் இருக்கிறதை தவிர்ப்பது கடினம்.

திடீரென இந்நிலை மாற்றமடையும். இதை யாருக்காக, ஏன் எழுதுகிறேன் என் மனம் ஒருநாள் எண்ணும். இந்த நிலையில் வடிவம் மாறுதலடைகிறது. அது மாற உள்ளடக்கம் மாறுகிறது. நடை மாறுகிறது. அவை மாற லட்சணங்கள் மாறுகின்றன, இது இயல்பு. சிலருக்குத்தான் கருவுக்கேற்ப நடையை மாற்ற முடியாத நிலை தோன்றுகிறது. மற்றும்படி கருத்துக்கேற்ற நடை இயல்பாகத் தோன்றக்கூடியது. இந்த வளர்ச்சியில் நடை, உத்தி, அழகுகளுடன் வெளி அனுபவமும், மனத் தூய்மையும் சேர்ந்து கதை இலக்கியம் உருவாகிறது. வெளி அனுபவமும், மனத் தூய்மையும் இங்கே சமங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. மனத் தூய்மையின்றி வெளி அனுபவம் மட்டுமே வாய்ந்த இடத்தில்தான் குரோத உணர்வு கூடிய, பெருமை பீற்றுகிற, அறிவார்த்தமற்ற படைப்பு உருவாகிறது. இங்கே மொழியின் தாக்கம் அதிகம் இருக்கும். மாறாக மனத்தூய்மை மிக்க இடத்தில், மொழி கைகொடுக்காது விட்டபோதுகூட, அவனது உணர்வு உந்தித் தள்ள நல்ல படைப்பு பிறக்கிறது. இவ்வாறான உன்னதமான சில படைப்புக்கள் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்த சந்ததியுடன் அவை இறந்துபோகாது என்பது மட்டும் நிச்சயம். என் பற்றிய, என் படைப்புபற்றிய தர நிர்ணயம் என்னளவில் இதுதான்.

● இலக்கு : தங்கள் படைப்புகளை 70க்கு முன்பு பின்பு என இரண்டு காலகட்டங்களாக வகுக்கலாம் போலத் தெரிகிறதே! அதைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

○ நந்தி : அவ்வாறான ஒரு அபிப்பிராயம் சொல்லப்படுகிறது தான். 70க்கு முந்திய காலப் பகுதிப் படைப்புகள் சமூகப் பிரகங்குறைந்தனவாகவும், தனிமனித உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டனவாகவும் இருக்கிறனவாம். என்னால் அப்படி கருத முடியவில்லை. படைத்த விதத்தில் முதிர்ச்சி காரணமாய் வேறுபாடு இருக்கலாமே தவிர, சமூகப் பார்வையில் எனக்கு வித்தியாசமில்லை. ஏனென்றால் The training was same!

● இலக்கு : சிறுகதை ஆசிரியராக உருவாகி, நாவலாசிரியராக வளர்ந்திருக்கிறீர்கள். இவற்றில் தங்களுக்கு நிறைவைத் தந்த படைப்புக்கள் எதில் இருக்கின்றன?

○ நந்தி : சிறுகதை நாவல் போன்றதல்ல, சிறிய கதையே. இவ்வாறு உருவமும், உள்ளேயுள்ள உயிரும் சிறிதாக இருப்பதால், அவற்றைப் பற்றி சிந்தித்துச் சிந்தித்து, திருப்பித் திருப்பி எழுதும் வாய்ப்பு அதிகம். மொத்தத்தையும் மேம்பாடுள்ளதாக ஆக்குவதற்கான வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால், நாவல் அப்படியல்ல. உணர்வை திரட்சியாக்கி சிறுகதை போல நாவலில் வைத்துவிட முடியாது. நாவலில் ஆங்காங்கே சிறுகதை போல் மேம்பட்ட இடங்கள் வரும். அவ்வளவுதான்.

இந்த வகையில் பார்த்தால் திருப்தியான படைப்புக்கள் சிறுகதையில் வந்துள்ளதாகவே சொல்வேன்.

● இலக்கு : அப்படியான சிறுகதைகளில் சில வற்றைச் சொல்லுங்கள்!

○ நந்தி : அண்மையில் வெளிவந்துள்ள நந்தி சிறுகதைகள் தொகுதியிலுள்ள ஒன்பது சிறுகதைகள் காலம் கடந்தும் நிற்கக் கூடியவை. நான் தரமற்ற கதைகளை எழுதுவதில்லை. அவ்வாறு எழுதப்பட்டு விடின் அவை சேருமிடம் பத்திரிகை ஆசிரியரின் குப்பைக்கூடையாக அல்ல, எனது குப்பைக்கூடையாகவே இருக்கும். எனது படைப்பில் நல்ல சிறுகதைகள் என சிலவற்றைக் குறிப்பிடக் கேட்டால் ஒரு இரவும் ஒரு பகலும், சுக்கிரன், கண்களுக்கு அப்பால் போன்றவற்றைச் சொல்லலாம். பார்வைகள், கேள்விகள் உருவாகின்றன, சரஸ்வதியின் வேண்டுகோள் சிறுகதைகள் கூட வளர்ச்சி கண்ட கதைகளே!

● இலக்கு : ஆனால், நாவலில்தான் தங்கள் தேர்ச்சி வெளிப்படுவதாகக் கருத முடிகிறது. அதன் செப்பனிட்ட வடிவ அமைப்பிலும், மொழிநடையிலும் அத் தேர்ச்சி தெரிகிறது. மலைக்கொழுந்து, தங்கச்சியம்மாளை விட நம்பிக்கைகள் நாவலில் நல்ல வளர்ச்சி காணப்படுகிறது. தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

○ நந்தி : நம்பிக்கைகளில் அதன் சூழல் தமிழுக்குப் புதிது. மேலும், தங்கச்சியம்மாவின் ஊடான ஒரு பாத்திர வளர்ச்சியே அது. அதனால் அவ்வாறு தோன்றுகிறதோ என்னவோ! நம்பிக்கைகளைத் தொடர்ந்து அதன் பாத்திர வளர்ச்சியாக ஒரு நாவல் எழுதும் திட்டமும் இருக்கிறது.

- இலக்கு : டானியல் போன்ற நாவலாசிரியர்களின் சமகால எழுத்தாளர் தாங்கள். தங்கள் பார்வையில் சிறந்த படைப்பாளிகளாக யாரைக் கருதுகிறீர்கள்?

○ நந்தி : இதுபோன்ற, தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்ட கேள்வி யொன்றுக்கு ஏற்கனவே பதில் தந்திருக்கிறேன். அந்தப் பதில் தான் இதற்கும். இக் காலகட்டத்தில் நல்ல சில படைப்புகள் வந்திருக்கின்றனவே தவிர, இக் காலகட்டத்தை உருவாக்கியதாக, இக் காலகட்டத்தை ஆட்சி செய்ததாக ஒருவரையும் சொல்ல முடியாது. படைப்புகளைக் குறிப்பிடவேண்டுமானால் பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி, செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு, டானியலின் கானல் போன்றவற்றைச் சொல்லலாம். இவை இவ் ஆசிரியர்களின் உன்னதம். இவற்றைவிட சிறந்த வேறு படைப்புகளை வேறு எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, இவர்களே படைக்கவில்லை. அவ்வளவு ஏன்? சமமான வேறு படைப்புகள் கூட இவர்களால் படைக்கப்படவில்லை.

நிலக்கிளி, காட்டாறு, கானல் ஆகிய நாவல்கள் ஈழத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் மைல்கல்கள்.

மைல்கல்லின் அளவு எவ்வளவு சிறிதாக இருந்தபோதிலும், அது மைல்கல்லே! மைல்கல்லின் நிலைப்பாட்டைத் தீர்மானிப்பது அதன் அளவா? இல்லை, அது மைல்கல்லாக இருப்பதுதான் அதனைத் தீர்மானிக்கிறது.

- இலக்கு : மொழியின் நிலைமை பற்றிய தங்கள் அபிப்பிராயத்தை கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்!

○ நந்தி : தமிழ் மொழிக்கு அவசர முதல்தவி தேவை. சினிமா முதற்கொண்டு பல்வேறு வகையான பாதிப்புக்களால் அது முர்ச்சையிழந்து கொண்டு வருகிறது. இன்னும் மண்வாசனை கலந்த மொழியென்று எழுதுபவர்களால், கொச்சை மொழி மிகுந்து மொழியில் ஒரு வகையான எதிர்மாறான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன; மொழி தவறான வழியில் செல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறது. இதற்கான ஒரே பரிகாரம் யாழ் பல்கலைக் கழகமும், தமிழ்நாட்டு பல்கலைக் கழகங்களும் சேர்ந்து மொழியின் ஸ்ரீணப்பாடு, அதை மாற்றும் வழிகள் குறித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டும். இது வெறுமனே கருத்தரங்குகள், அறிக்கைகள் என்றிருக்கக் கூடாது. செயல்பாடு உடன் தேவை.

தமிழ்நாடும், ஈழமும் சேர்ந்துதான் தமிழை வளர்க்கவேண்டும். அது சாதாரண மனிதனின் பேச்சு மொழி என்ற நிலையிலிருந்து, நிர்வாக விஞ்ஞான கல்வி மொழியாக மாறவேண்டும். அதற்கு நிறைய திட்டங்கள் தேவை; நிறைய உழைப்பும் தேவை.

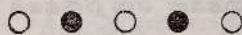
● இலக்கு : மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற தமிழர் வாழும் வேறு நாடுகளை இதில் தாங்கள் சேர்க்கவில்லையே, ஏன்?

○ நந்தி : தமிழர் எத்தனை நாடுகளில் வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் பேசும் தமிழ் பெரும்பாலும் இரண்டு வட்டங்களாக வந்துவிடுவதாகவே எனக்குப் படுகிறது. இது முக்கியமான அம்சம். ஏனெனில், உதாரணத்துக்குப் பாருங்கள், ஜப்பான், நைஜீரியா, ஜேர்மனி மக்கள் ஆங்கிலம் பேசினால் எவருக்கும் அது புரிகிறது. அது ஆங்கிலமாகவே இருக்கிறது. ஆனால், தமிழ்நாட்டுக்காரன் தமிழ் பேசினால் யாழ்ப்பாணத்தானுக்குப் புரியவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தான் தமிழ் பேசினால் அது தமிழ் நாட்டுக்காரனுக்குப் புரியவில்லை. வேடிக்கையாக, அதே வேளை வேதனையாக இல்லையா? இந்த நிலைதான் மாறவேண்டும்.

● இலக்கு : இதற்கான வழி...?

○ நந்தி : ஏற்கனவே நான் சொன்னது போல் இது பல்கலைக் கழக மட்டங்களின் திட்டமும் செயல்பாடுமாக இருக்க வேண்டும். தமிழை தமிழ்நாடு காப்பாற்றவில்லைப் போல எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஈழம் அதை ஒரு objective ஆக வைத்திருக்கிறது. தமிழ் நாடோ அதை subjective ஆகவே வைத்திருக்கிறது. செழுமை யான மொழியை நாடகம் ஊடாக சினிமாவில் புகுத்தி, காத்திரமான மொழிப் பாவனைக்கு வழியேற்படுத்துவதும், தமிழ்—தமிழ் அகராதிகளை உருவாக்கி மொழியின் புரிதல் இடர்ப்பாடு தீரச் செய்வதும் கலைச் சொல்லாக்கங்களை தூயபணியாக முன்னெடுத்து பொதுச் சொற்களை பாவனையாக்குவதும் இதற்கான வழிகளென நினைக்கிறேன்.

அப்போது தமிழ் வளரும். அதன்மூலம் இலக்கியம் வளரும். அதன்மூலம் சமூகம் வளரும்.

தலித் இலக்கியம்

சில கேள்விகளும் பதில்களும்

தி.க.சி.

‘இலக்கு’ ஜூலை 94 இதழில், அபிமானியின் ‘நோக்காடு’ சிறுகதைத் தொகுப்பு பற்றி மதிப்பீடு செய்துள்ள தேவகாந்தன், “தலித் இலக்கியம் என்பது கடுமையான விவாதிப்புக்கும் விமர்சனத்துக்கும் உட்பட வேண்டியது. அதன் பல்வேறு முகங்களும் இன்னும் துல்லியமாக்கப்பட வேண்டியே உள்ளன. இவை நல்ல யதார்த்தமான படைப்புகள் என்பதைத் தவிர, வேறு எந்தவிதமான அபிப்பிராயத்தையும் என்னால் கொள்ள முடியவில்லை. என்னுள் எழும் பிரச்சனைகளை இங்கே முன்வைக்கிறேன். இவை தீர்க்கப்பட வேண்டியவை மட்டுமல்ல, தீர்மானிக்கப்படவும் வேண்டியவை” என்று கூறி, 5 கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளார். அவற்றுக்கு என்னால் இயன்றவரையில் — சுருக்கமாக — இங்கு விடையளிக்க முயல்கிறேன். என் விடைகளும் விவாதத்திற்குரியவையே!

வினா 1 :

“மலசல வாடை அதிகமாக வீசுவதாலேயே இவை தலித் இலக்கியமா?”

விடை :

தலித் இலக்கியம் தமிழுக்குப் புதிதல்ல; அதற்கு ஒரு மரபு உண்டு.

“குத்திரனுக்கொரு நீதி—தண்டச்
சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறொரு நீதி;
சாத்திரம் சொல்லிடுமாயின்—அது
சாத்திரம் அன்று சதியெனைக் கண்டோம்”

என்று பாடிய புரட்சிக்கவி பாரதியே, தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகன் எனலாம். அது மட்டுமன்று; நடைமுறை வாழ்வில் தலித்துகளின் மேம்பட்டுக்காகப் பாரதி பணியாற்றியதையும், அதனால் பார்ப்பனச் சாதியினர் அவளையும் அவன் குடும்பத்தையும் ‘தீண்டாதார்’களாக விலக்கி வைத்ததையும் பாரதி வரலாறு

காட்டுகிறது. கனகலிங்கம் என்னும் தாழ்த்தப்பட்டவருக்குப் பூணூல் போட்டது மட்டுமன்று; 'சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்' என்னும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் கொள்கையைத் தன் வாழ்நாள் முழுவதிலும் எழுத்திலும், பேச்சிலும், செயலிலும் பாரதி கடைப்பிடித்தான். தமிழகத்தின் பொதுவுடமைச் சிற்பியான சிங்காரவேலரின் மடியில் அவன் உயிர் பிரிந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, தலித் இலக்கியத்தின் பீதாமகனாக பாரதியை ஏற்றுக்கொள்வதில் எவருக்கும் தயக்கம் இருக்க முடியாது.

பாரதிக்குப்பின், தலித் இலக்கியப் பரம்பரையை வளர்த்தவர் பாரதிதாசன்; தமது கவிதையின் நாயகர்களாகவும், நாயகிகளாகவும் தலித்துகளை அவர் சித்தரித்துள்ளார். புதுமைப்பித்தனின் 'துன்பக் கேணி' தலித் இலக்கியத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. கு. ப. ரா.வின் "பண்ணைச் செங்கான்" எனும் கதையும் நினைவுக்கு வருகிறது.

1947க்குப் பிறகு தலித் இலக்கியத்தை வளர்த்தவர்களில் ஜெயகாந்தன், ரகுநாதன், அழகிரிசாமி, பிரபஞ்சன், விந்தன், டி. செல்வராஜ், சின்னப்ப பாரதி, பூமணி, பா. ஜெயப்பிரகாசம், கே. டானியல் மற்றும் பல இலங்கை எழுத்தாளரைக் கூறலாம். இக்காலகட்டத்தில் தமிழ் இலக்கியத் துறைகளில், உருவத்திலும் மொழிநடையிலும் பல புதிய சோதனைகள் செய்யப்பட்டன. மலசல வாடையும் புகுத்தப்பட்டது. 1960ஆம் ஆண்டுகளிலும் அதற்குப் பின்னும் வெளிவந்த ஈழத்து எழுத்தாளர் டானியலின் 'பஞ்சமர்' முதல் 'பஞ்சகோணங்கள்' வரை இதற்குச் சான்று.

மலசல வாடை அதிகமாக வீசுவதால், ஒரு படைப்பு தலித் இலக்கியமாகி விடாது. படைப்பு இலக்கியத்தின் கலைத்தன்மை ஓங்கி நிற்பதற்கு உறுதுணையாகவே, கொச்சைச் சொற்களைப் படைப்பாளி பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது என் கருத்து. சிவகாபியின் படைப்புக்கள், இதற்கு அண்மைக்கால எடுத்துக்காட்டு. தலித் இலக்கியத்தில், தலித் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் கொச்சைச் சொற்களையும், காட்சிகளையும் எந்த அளவில் புகுத்த வேண்டும் என்பது, படைப்பாளியின் கலைக் கண்ணோட்டத்தையும் விவேகத்தையும், நிதானத்தையும், அனுபவத்தையும் பொறுத்தது. படைப்பாளியின் சுதந்திரத்தில் எவரும் தலையிடக் கூடாது என்பதுடன், படைப்பாளியும் நாகரிக வரம்புகளை மீறக் கூடாது

என்பதை உணர வேண்டும்; அப்படி அவர் வரம்பு மீறினால், அவர் எழுத்துக்களை நிராகரிக்கும் சுதந்திரம், வாசகருக்கு இருக்கிறது.

● வினா 2 :

தலித்துகளால் எழுதப்படுவதால் தலித் இலக்கியம் ஆகின்றதா?

விடை: (வினா 3க்கும் கீழ்க்காணும் விடை பொருந்தும்)

தலித்துகளால் எழுதப்படுவதால்தான் தலித் இலக்கியம் ஆகிறது என்பது ஒரு தவறான, மிகக் குறுகலான கண்ணோட்டம். தாழ்த்தப்பட்ட, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட, சுரண்டப்பட்ட, இழிவுபடுத்தப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும், தன்னை உளமார அர்ப்பணித்துக்கொண்டு எவர் கலைநயத்துடன் எழுதினாலும், அது தலித் இலக்கியமே. பாரதி, பாரதிதாசன், வ.ரா., புதுமைப் பித்தன் மற்றும் பலர் இதற்கு உதாரணம்.

தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும், நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும், தலித்துகளாகப் பிறக்காது, ஆனால் தலித்துகள் உட்படச் சகல மக்களின் விடுதலையிலும், விமோசனத்திலும் தணியாத தாகம் கொண்டுள்ள எத்தனையோ படைப்பாளிகள் உள்ளனர்; சாதி, மத, இன, பிராந்திய, மொழி பேதங்களைக் கடந்தவர்கள் இவர்கள்; கட்சி பேதங்களையும் கடந்தவர்கள்.

இன்று தலித் இலக்கியம் என்று கூறப்படுவது, இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் 1930ம் ஆண்டுகளிலிருந்தே வளர்க்கப்பட்டு வரும் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியே; இந்தியாவில் பிரேம் சந்த், முல்க்ராஜ் ஆனந்த், கிருஷ்ணசந்தர், கே. ஏ. அப்பாஸ், யஷ்பால், மலையாளத்தில் தகழி, வைக்கம் முகம்மது பஷீர், கேசவதேவ், பொற்றேகாட்... இப்படி அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் "தீண்டாதான்", "கூலி", "இரு இலையும் ஒரு மொட்டும்" ஆகியவை, 1930ம் ஆண்டுகளில் எழுதப் பெற்றவை. இலங்கை எழுத்தாளர் கே. கணேஷ் முதலியவர்களால் தமிழாக்கம் செய்யப் பெற்று பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவை.

● வினா : 3

"தலித் அல்லாத, ஆனால் ஒரு தலித்தின் மனநிலையோடு ஒருவரால் எழுதப்படும் இலக்கியம், தலித் இலக்கியம் ஆகாதா? ஆகாதாயின், தலித் இலக்கியம் படைப்

போர் தலித்தாக இருந்தாலும், அந்தத் தொழிலைச் செய்வோராக இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் ஏதேனும் வர நியாயமுண்டா?"

விடை :

தலித் அல்லாத, ஆனால் ஒரு தலித்தின் மனநிலையோடு, உணர்வோடு, ஒருவரால் எழுதப்படும் இலக்கியம் தலித் இலக்கியம் ஆகும்.

சான்றுகள் : (இதை எழுதும்போது, மனத்தில் தோன்றியவை)

1. தோப்பில் முகம்மது மீரான் (நாவல்)
2. கு. சின்னப்ப பாரதி (நாவல்)
3. பொன்னிலன் (நாவல்)
4. ச. தமிழ்ச்செல்வன் (சிறுகதை)
5. வேல. இராமமூர்த்தி (சிறுகதை)
6. கந்தர்வன் (சிறுகதை)
7. மேலாண்மைபொன்னுச்சாமி (சிறுகதை)
8. இரா. காஸ்யபன் (சிறுகதை)
9. களந்தை பீர்முகம்மது (சிறுகதை)
10. பழமலய் (கவிதை)
11. இன்குலாப் (கவிதை)

இவர்கள் எல்லாம் பிறப்பால் தலித் அல்லர். ஆனால், உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் தலித்தாக விளங்குகிறவர்கள்! தரமான தலித் இலக்கியம் படைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். இவர்களைப் பேசாமல், தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பேசினால், அது நகைப்பிற்கிடமாகும்; நடுநிலை பிறழ்ந்த செயலாகும்.

தலித் இலக்கியம் படைப்போர், தலித்தாக இருந்தாலும், அந்தத் தொழிலைச் செய்வோராக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இங்கு தொழில் முக்கியமில்லை; படைப்பும் அதன் சிறப்புமே முக்கியம்.

○ எடுத்துக்காட்டு :

தலித் படைப்பாளி : சிவகாமி I.A.S. (உயர்நிலை அதிகாரி)

1. 'பழையன கழிதலும்', 'ஆனந்தாமி' (இரண்டு நாவல்கள்)
2. இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ('தமிழ்ப் புத்தகாலயம்' வெளியீடு)

"ஒடுக்கப்பட்ட தலித் மக்கள், தங்களைச் சுரண்டும் போலித் தனமானவர்களிடமிருந்து விடுபட்டு, தங்களைப் போன்ற பிற

பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுடன் ஐக்கியப்பட்டு, ஒரு புதிய சமூக அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க முன்வர வேண்டும் என்பதே 'பழையன கழிதலும்' என்னும் நாவலின் ஆன்மா" என்று மிகச் சரியாகச் கூறுகிறார் சிவகாமி.

(காண்க : நேர்காணல் :- 'மலர்மல்லிகை', செப்டம்பர் 1994
பேட்டிக் கண்டவர் : கவிஞர் தணிகைச் செல்வன்)

ஒரு தலித் படைப்பாளி, மாவட்டக் கலெக்டராகவும் இருக்கலாம்; மண்வெட்டி பிடிக்கும் உழவராகவும் இருக்கலாம்; அவரது படைப்பின் தரமும் திறமும் மிக உயர்வாக இருக்க வேண்டும் என்பதே அடிப்படை.

● வினா 4 :

யதார்த்த இலக்கியக் கோட்பாட்டுக்குள் தலித் இலக்கியம் அடங்க மறுக்கிறதா? தொழிலாளர் இலக்கியமாக இது வளர மறுப்பது ஏன்?

விடை :

யதார்த்த வாழ்வை, ஊனுடனும் உயிருடனும், கலையழுகுடனும் கருத்து நயத்துடனும் சித்திரிப்பதே, தலித் இலக்கியம். யதார்த்த இலக்கியக் கோட்பாட்டுக்குள் அது அடங்க மறுக்கவில்லை. சொல்லப்போனால், அதற்கு வலிவும் பொலிவும் தருகிறது. யதார்த்த வாத இலக்கியம் என்பது, பொய்மைக்கும், போலித் தனத்திற்கும் எதிரானது. வாழ்வின் முழுப் பரிமாணங்களையும், "குரூர—வசீகரம்"களையும், கலைச் செழுமையுடன் இலக்கியத்திற்குக் கொண்டுவர உதவும் படைப்பு முறையே யதார்த்தவாதம். இதனால்தான், புதுமைப்புத்தன் போற்றப்படுகிறார். தமிழில் எதார்த்த வாதத்தின் ஆற்றலை அவரது படைப்புக்கள் மிகுந்த வீறுடன் புலப்படுத்துகின்றன.

"யதார்த்த வாதம் செத்துவிட்டது" என்று புலம்பித் திரியும் நவீனத்துவ வாதிகள், பின்—நவீனத்துவ வாதிகள், "நான் லீனியர்" வாதிகள், இவர்களைப் பற்றி 'தலித் எழுத்தாளர்களோ' ஏனைய யதார்த்தவாத எழுத்தாளர்களோ கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை. இவர்கள் நவீன காலப் பண்டிதர்கள்; இவர்களது கிண்டல்கள், கேலிகள், எள்ளி நகையாடல்கள் இவையெல்லாம் காலப்போக்கில் அடங்கிவிடும். இவர்களில் ஒரு சிலருக்குத் தமது வழி வெற்றி பெறவில்லை என்ற உணர்வும் இப்போது ஏற்பட்டுள்ளது; தமது அதிதக் கற்பனை உலகில் எப்போதுமே வாழ்ந்து

கொண்டிருக்க முடியாது என்பதை, வாழ்க்கை அனுபவம் இந்த "அறிவுஜீவி"களுக்கு உணர்ந்தி வருகிறது; காலப்போக்கில், தமது தவறுகளை இவர்கள் திருத்திக்கொள்ளக் கூடும்; இல்லாவிடில், மெல்ல மெல்லக் கரைந்து மறைய நேரிடும்.

தலித் இலக்கியம் என்பது உழைக்கும் மக்களின் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியே; தலித்துகளில் பெரும் பகுதியினர் கிராமப்புறங்களில் சாதியம் உள்படச் சகலவிதமான ஒடுக்குமுறைக்கும் சுரண்டலுக்கும் ஆளாகித் தலைமுறை தலைமுறையாகத் துன்புறும் நிலமற்ற உழவர்கள் மற்றும் கூலி விவசாயிகளே தலித் இலக்கியத்தில் நகர்ப்புற தலித் இலக்கியம், கிராமப்புற தலித் இலக்கியம் எனப் பிரிவுகள் உள்ளன விவசாயச் சீர்திருத்தங்கள், நிலஉடமை ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்தல், முதலாளியம் மற்றும் ஏகாதிபத்தியக் கொடுமைகளை எதிர்த்தல் என்னும் கண்ணோட்டம், தலித் படைப்பாளியை ஆட்கொண்டால்தான், அவனது படைப்புக்கள் தொழிலாளர் இலக்கியமாக வளரும். சுருங்கச் சொன்னால், மூலதனத்திற்கும் உழைப்புக்கும் இடையேயான போராட்டமே மனித குலவாழ்க்கையின் முக்கிய அம்சம் என்பதையும், இப்போராட்டத்தில், எந்தப் பக்கத்தில் தான் நிற்க வேண்டும் என்பதையும், ஒரு தலித் படைப்பாளி வரலாற்று அடிப்படையில் உணர்ந்து தெளிய வேண்டும். அப்போது தலித் உழைப்பாளி இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் என்ற உந்துதல் அவனிடம் ஏற்படும்; அதன் விளைவாக தனது படைப்பாற்றலில் மேலும் உயர்ந்த கட்டங்களுக்கு அவன் செல்ல முடியும். இத்தகைய உந்துதல், அவன் உள்ளத்திலிருந்தே வரவேண்டும்; 'கிராம ஏழை மக்களின் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கு என்ன வழி? என் பேனா அதற்கு எவ்வகையில் உதவ முடியும்? ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்பட முடியுமா?' என்று அவன் ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் சத்திய தரிசனம் பெறவேண்டும்; இத்தகைய சத்திய வேட்கையும், தரிசனமும் அவனுக்கு என்றும் அவசியம்.

● வினா 5 :

ஆப்பிரிக்க இலக்கியத்தோடு இது அடிக்கடி தொடர்புபடுத்தப்படுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆப்பிரிக்க கறுப்பு இலக்கியம் தீவிர தேசிய உணர்வுகொண்டது. மண்ணும் மொழியும் கலாசாரமும் அதன் உந்தியாகும். ஒடுக்கப் படுதல் அல்லது கொடுமைப்படுத்தப் படுதல் என்ற ஒரு அம்சம் தவிர, தலித் இலக்கியம் ஆப்பிரிக்க இலக்கியத்தோடு எவ்வகை ஒத்திசைவு கொண்டது?

விடை :

அடக்கி ஒடுக்கப்படும், சுரண்டப்படும், கேவலப்படுத்தப்படும் சகல மக்களுக்கும் விடுதலை, அவர்களது மனித உரிமைகளையும் கௌரவத்தையும் பாதுகாத்தல், மேன்மைக்காகப் பணியாற்றாதல் என்ற கண்ணோட்டம் வளருவதற்கான மூலக்கூறுகள் தலித் இலக்கியத்தில் உள்ளன. ஏனெனில் தலித் இலக்கியம் என்பது முற்போக்கு இலக்கியத்தில் ஒருமுக்கிய கண்ணி; காரணி. உண்மையான தலித் இலக்கியப் படைப்பாளி என்பவன், ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கிய வளர்ச்சியோடு தொடர்பு உள்ளவனாகவும், அவற்றோடு இங்குள்ள தலித் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பவனாக— பெற்ற தாயையும் பிறந்த பொன்னாட்டையும் நேசிப்பவனாக—தான் பிறந்த மண்ணையும் மக்களையும், தனது மொழியையும், பண்பாட்டையும் போற்றுகிறவனாக — இருப்பான், இருக்க வேண்டும். முடிவாகச் சொன்னால், உண்மையான தலித் எழுத்தாளன், ஓர் உலகக்குடிகள்; உலக மக்களின் விடுதலை, உரிமைகளுக்காக ஓயாது போராடுகிறவன்; மகாகவி பாரதியின் மெய்யான வழித் தோன்றல்!

புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாடு

உலகத் தமிழ் மாநாடு கொண்டாடப்பட இருக்கும் இன்றைய சூழலில் உலகெங்கிலும் தமிழ் அகதிகள் படும் துன்பத்தின்மீது தமிழர்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பது மனித உரிமைகள் மற்றும் தமிழர் நலனில் அக்கறையுள்ள நம் ஒவ்வொருவரின் கடமையாகிறது...

இது தொடர்பான ஆலோசனைக் கூட்டமொன்று சென்ற செப்டம்பர் 4ம் தேதியன்று சென்னையில் கூட்டப்பட்டது...

நடைபெற இருக்கும் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் புலம்பெயர்ந்த

தமிழர்கள் பிரச்சனை குறித்த ஒரு தனி அமர்வு நடத்த வேண்டுமெனக் கோரிக்கை எழுப்புவதெனவும், வரும் டிசம்பர் 18ஆம் நாள் அன்று திருச்சி நகரில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர் நல குறித்த ஒருநாள் மாநாடு ஒன்றை நடத்துவது எனவும்... புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களின் பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் விளக்கும் எழுத்துக்கள் அடங்கிய மலர் ஒன்றை அவ்வமயம் வெளியிடுவது எனவும் இக்கூட்டத்தில் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

— மாநாட்டு அமைப்புக் குழுயின் அறிக்கையிலிருந்து

மணிமண்டபம்

சாவதுல கியற்கை;
சாவதற்கும் நீதியுண்டு;
நீதியிலாச் சாவு உன்னை
நெருங்கிவிட்ட தென்றாலும்
வாழுந் தமிழ்நாடும்
வளர்தமிழுலகும் கலைஞர்சனும்
வாழ்கின்ற காலம்வரை
வாழ்ந்துவரும் உன்பெயரே!

என்று கவிக்குரல் எழுந்ததற்குக் காரணமான அந்த மகத்தான சோகம் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு அக்டோபர் 5ல் நிகழ்ந்தது

'சின்னச் சின்ன இழை— பின்னிப் பின்னி வரும்— சித்திரக் கைத்தறிச் சேலையடி' என்ற பாடல் மறதிகளின் மனதுகளில் கூட நழுவிவிடாத ஞாபகம் அல்லவா? இந்த சித்திரமான பாடலைத் தந்த பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் 5-10-59ல் அமரரானார்.

பாரதி நினைவு மலரில் பட்டுக்கோட்டையாரின் நினைவினைத் தாங்குவது ஒரு சிறப்பு. அது நிறைந்த பொருத்தமும் கூட. முன்னையவர் மகாகவி; பின்னையவர் மக்கள் கவி. மேலும் இரண்டு பேருமே இளவயதில் காலமானவர்கள். அன்னாரின் நினைவுக்கு இலக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரத்தின் தோற்றம்: 13-4-1930
மறைவு : 5-10-1959

தெய்வங்களைப் பண்புருவங்களாகக் (personification) காட்டும் கவிதை நெறி பாரதியிடம் தொடக்க காலத்தில் ஏற்பட்டது. திருமகளையும் கலைமகளையும் காளியையும் மூறையே செல்வம், கலைகள், செயல் என்னும் மூன்று பண்புகளுக்கும் உருவகம் ஆக்கிய பாட்டுக்கள் சமயத்தின் வழியை விடவும் கவிதையின் வழியையே சார்ந்தவை.

சி. கனகசபாபதி (பாரதி-பாரதிதாசன் கவிதை மதிப்பீடு)

பங்கம்

வா. அ. இராசரத்தினம்

வ. அ. இராசரத்தினம் கிழக்கிலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளராவார். மூதூரைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்டவர். 'அரசு வெளியீடு' நிறுவனத்தின் முதலாவது வெளியீடான இவரது 'தோணி' சிறுகதைத் தொகுதி 1962ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டு, அவ்வாண்டு ஈழத்தில் வெளியிடப்பட்ட சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக் கான ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டல பரிசினைப் பெற்றது. 'தோணி' சிறுகதைரஷ்ய, ஆங்கில மற்றும் சில மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டு ஈழத்துச் சிறுகதை வளத்திற்கு பெருமை சேர்த்துக் கொடுத்தது.

தன்னை வாமபாகத்தில் வைத்தபடி, 'அர்த்தநாரியாக இருக்கிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே நித்த நித்தம் தன்னை ஏமாற்றி வரும் ஈசுவர லீலையை உமாதேவியால் பொறுக்கவே முடியவில்லை.

சக்தியின் உள்ளத்தில் கனன்று அங்கயற்கண் வழி உமிழும் பொறாமைத் தீயில் கையைங்கிரியின் வெண்பனி உருகி, யுகாந்த காலப் பிரளயமே ஏற்பட்டுவிடாமல், சிவனாரது கொவ்வைச் செவ்வாயின் குயின் சிரிப்புத்தான் உலகைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆயின் எத்தனை காலத்திற்கு?

கடைசியாய் உலகநாயகி துணிந்தே விட்டாள், 'இன்றைக்கு இரண்டிலொன்று பார்த்துவிடுவ'தென்று!

அவள் மன ஓட்டங்களை அறிந்த சிவனாருக்குத் 'துணுக்' கென்றது. சக்தியின் சீற்றத்தை அறிந்தவர் அவர். தானே திரு விளையாடல் புரிந்த நான்மாடக் கூடலென்றும் பாராது, பஸ்மீகர மாக்கிவிட்ட கண்ணகி அவதாரம் அவள். 'துர்க்கை இன்று என்ன தான் செய்யப்போகிறாளே?' என்று எண்ணிக்கொண்டே கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குயின் சிரிப்பைச் சிந்தியவண்ணம் சக்தியைப் பார்த்தார்.

அந்தச் சிரிப்பில் மீண்டும் தன்னை இழந்து சீற்றம் தணிந்த சக்திதேவி, “சுவாமி, தங்கள் சடையில் ஏதோ சப்தம் கேட்கிறதே” என்று குழைந்து கொண்டு கேட்டாள்.

சாகஸாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து தன்னை மடக்கப் பார்க்கிறாள் என்று தெளிந்துகொண்ட கங்கை வேணியன், “ஒன்று மில்லையே” என்று, உமையின் பேச்சில் பித்தனாய் மயங்கிய பாவனையில் நெளிந்தார்.

“என்ன, ஒன்றுமில்லையா?”

பார்வதியின் உறுமலில் பனிமாலிமயப் பொருப்பே அதிர்ந்தது. அவள் அங்கயற்கண்கள் உமிழும் தீக்கங்கில், திரிபுரம் எரித்த விரி சடைக் கடவுளே எரிந்துவிடுவாரோ என தேவகணங்கள் தவித்தன.

உமையின் சீற்றத்தைக் கண்ட கங்காதேவி, அந்தக் கணத்திலேயே தன்னை புல் நுளிப் பனித்துளியின் அளவாய்ச் சுருக்கிக் கொண்டு சிவபிரானின் கற்றைச் சடைக்குள் ஒழிந்துகொண்டாள்.

கணங்கள் மௌனத்திற் கரைகின்றன.

“நான் பார்க்கத்தான் வேண்டும்” என்று மோன நாடகத்திரையைக் களைந்தெறியும் ஆக்ரோஷத்தூடன், தன் வலக்கரத்தை கற்றைச் சடையை நோக்கி உயர்த்தினாள் உமாதேவி.

அனர்த்தம் விளைவதைத் தடுக்க எண்ணிய அம்பலவாணர், சக்திதேவியின் உயர்ந்த கரத்தை தம் இடக்கையால் பிடித்து தம் வலக்கரத்தைச் சடையில் வைத்து, விந்து ரூபத்தில் ஒளிந்திருந்த கங்காதேவியைச் சுட்டுவீரல் நகத்தால் நிமிண்டியெடுத்துத் தெறித்தார்.

அந்த தெறிப்பில் கங்காதேவி பல காதங்கட்கு அப்பால் தெற்கே சமுத்திரத்தில் விழுந்தாள்.

கனலுமிழ்ந்த மீனாட்சியின் கண்களில் வெற்றியின் போதை நடமிட்டது.

வானுயர அலையெழுப்பிக் கரையை நோக்கி நெட்டித் தள்ளி, அவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் மணல் திட்டில் மோதியுடைக்கும் மஹா சமுத்திரத்தில் விழுந்த கங்காதேவி, கருநீல நீரிற் கலந்து தன் சுயத்தை இழந்துவிடாமல், விந்து ரூபமாய்த் தாமரையிலை நீர்முத்தாய் அத்தனை கொந்தளிப்புக்கு இடையிலும் நின்று கைலாயநாதனை நோக்கித் தவமியற்றினாள்.

“ஹே! கைலைவாசா, உனது கற்றைச் சடைமுடியில் வீற்றிருக்கும் பேறுபெற்ற நான், உன்னால் தெறித்து எறியப்பட்டு இம் மஹா சமுத்திரத்திற் கிடந்து உழல என்ன தவறிழைத்தேன்

உனக்கு? உமையிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாத அத்தனை பலவீனனா நீ?''

கங்காதேவியின் ஓலம் கையைங்கிரியிலே தோடுடைய செவிகளில் விழுந்தது.

ஆயினும், அச்செவிகட்டுடையவன் அர்த்தநாரி. மீண்டும் கங்காதேவியைத் தன் சடையிலே வைத்துக்கொள்ள அவனின் அர்த்த பாகம் சம்மதிக்குமா?

சிந்தித்து தன்னுள் மறுகிய உமையொருபாகன் கங்காதேவியைத் தன் பாதபங்கயங்கள் பதிந்த சமந்தகூட பர்வதத்திற்கு ஏகுமாறு அருளினான்.

தலம் பலித்ததில், மஹா சமுத்திரத்திலிருந்து தனக்கு விடுதலை கிடைத்துவிட்டதை உணர்ந்த கங்காதேவி, நன்றிப் பெருக்கோடு பாதபங்கயத்தை வலம் வந்தாள்.

அப்படி வலம் வருகையில் பெருமானின் கற்றைச் சடையிலே வீற்றிருந்த அற்றைநாள் நினைவுகள், பெருமையும் இன்பமும் பயப்பதாய் அவள் மனதிலே குமிழியிட்டன.

நினைவுக் குமிழிகளின் சேர்க்கையில் 'இப்போது அவர் பாதங்களை மட்டும் தரிசிக்கும் பேறுதானா எனக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது?' என்ற எண்ணம் வெறுப்பும் வேதனையுமாய்ப் பொங்கிற்று.

வேதனைப் பொங்கலில் கங்காதேவி மலையுச்சியிலிருந்து வடக்கே நோக்கினாள்.

அவள் நோக்கில்... அதோ கைலை! தென் கைலை!

கங்காதேவிக்கு மகிழ்ச்சி, ஆனந்தம், பரவசம்!

அடுத்த கணம் தந்திரம், கோபம், வன்மம்!

அவளுள்ளே உணர்ச்சிகள் மோதிச் சுழிக்கின்றன.

அவ்வுணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பில் 'கைலைநாதனின் சடாமுடியில் இதோ ஏறிக் குந்திக்கொள்கிறேன். பார்வதி என்னதான் செய்துவிடுவாள் பார்க்கலாம்?' என்ற ஆக்ரோஷத்தோடு, கல்லிலே கலீரென மோதி, மலை முகட்டிலிருந்து அதலபாதாளத்தில் குதித்துச் சுளுக்கி நிமிர்ந்து, எதிர்ப்படுவன எல்லாவற்றையுமே நெட்டித் தள்ளும் மாவலியளாய் தலைதெறிக்கும் வேகத்தில் ஓடத் தொடங்கினாள்.

மாவலித்தேவி ஓடத் தொடங்கினாள்.

நன்றி : இளம்பிறை (1967)

ஆபுத்திரன் கவிதைகள்

கூண்டு

கூண்டிலிருந்து
விடுபடுவது சாத்தியமில்லை
வேண்டுமானால்
கூண்டைக் கொஞ்சம்
விஸ்தாரமாக்க முயலலாம்

குழந்தையும் வாழ்க்கையும்
மடியில் அடங்காமல்
அழுது அடம்பிடித்து
துள்ளிப் போகிறது குழந்தை—
வாழ்க்கையைப் போல்.

கையிருப்பு

பழைய கவிதை
கிழிபட்டுவிட்டது
புதிதாய் வந்த கவிதையை
சரிப்படுத்தியாகணும்.
எப்படியோ—
இப்போது கையில் இல்லை
முழுமைபெற்ற கவிதை.

நட்சத்திரன் கவிதைகள்

சட்டை

இந்தச் சட்டையை
அப்பாதான் கொடுத்தார்
அவர் பிரியமாயிருந்த நேரத்தில்.
என் சட்டை
எல்லோருக்கும் பிடித்துப் போனது.
பிறகு வெகுசீக்கிரத்தில்
எல்லோரும் மறந்துபோனார்கள்.
புதுச்சட்டையில்
இருந்த கம்பீரம் மணம் அழகு
இப்போது இல்லை

வெறுப்பு வருகிறது
 சட்டைமேல்
 கொடுத்த அப்பாமேல்.
 கல்லூரி போய்
 ரேசன் க்யூவில் நின்று
 அக்கா கல்யாணத்தில் அலைந்து
 பல இடங்களில் வியர்வையால் நனைந்த சட்டை
 மூலை முடுக்கெல்லாம் நாற்றம்
 எத்தனை நாள் ஒரே சட்டையுடன் அலைவது?
 கோபம் எனக்குள்
 எல்லோரின் மேலும்
 அதுசரி—
 உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா
 உங்கப்பா கொடுத்த சட்டை?

எல்லோரிடமும்...

என் அறையின் மேஜைமேல்
 சின்னதாய் ஒரு
 பழைய கடி காரம்.
 ரேடியம் பதித்த கண்களுடன்
 தாறுமாறாய் ஓடுகிறது
 கொஞ்ச காலமாய் வேகமாய் ஓடுகிறது
 நின்றுபோகிறது
 எல்லோரும் உறங்கும்
 ஒரு இரவில்
 தானே அலாரம் அடித்து
 என்னை தொல்லைப்படுத்துகிறது
 தெரிந்தவர்களிடம்
 விற்றுவிட முயன்றேன்
 அவர்கள் சொன்னார்கள்
 எங்களிடம் இருக்கிறது
 இதே கடி காரம்
 அங்கும் இதையேதான் செய்கிறது.

இலக்கு நோக்கி...

இலக்கு காலாண்டிதழ் கிடைத்தது. தரமான இலக்கிய இதழாக வரும் வாய்ப்பு உள்ளது.

— பொள்ளாச்சி நசன்

படைப்பிலக்கியத் திறனாய்வு இதழாக 'இலக்கு' வெளிவருவதில் மகிழ்ச்சி. முதல் இதழில் புதுமைப்பித்தனைத் தேர்ந்தெடுத்தமை பொருத்தமே!... திறனாய்வு ஆட்சி பெற்ற இந்தக் காலத்தில் எதற்காக 'விமர்சனம்?' ஏன் 'ஜனன நியாயம்?'

— க. உலகநாயகி, குலூர், கோவை

பலதரப்பட்ட செய்திகளை சற்று (முன் நவீனத்துவ)பழமைப் பார்வையில் தாங்கி வந்துள்ளது இலக்கு. ஆனாலும், எவற்றின் வரவும், அதனாலான பணிகளை ஆற்றும்.

— சிவசு 'மேலும்' பானையங்கோட்டை

'இலக்கு' சிறுபத்திரிகையின் சர்வலட்சணங்களும் பொருந்த வந்திருக்கிறது. வல்லிக்கண்ணன் எழுதியிருப்பது எந்த நாளும் பொருந்தும். என்ன ஒரு தீர்க்கதரிசனம்! ஓரேயொரு குறைதான் மனசில் பட்டது. ஒரு இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பே இந்த இதழ் வந்திருக்க வேண்டும். மற்றபடி எல்லாம் ஜோர்தான்.

— ரவிக்குமார், 'நிற்ப்பிரிகை' பாண்டிச்சேரி

பிரபஞ்சன் போன்ற அபிமன்யுக்கள் இந்தியாடுடே வியூகத் திற்கு இரையாகி வருகின்றனர். பெரும் வணிகப் பத்திரிகைகள் இலக்குடன் எழுதும் இலக்கியவான்களை வேட்டையாடி வருகின்றன. மணிக்கொடி காலத்தில் —மணிக் கொடிக்கும் கல்கிக்கும் — இருந்த இடைவெளிகள் எங்கே? புதுமைப்பித்தனுக்கும் கல்கிக்கும் இருந்த வித்தியாசங்கள் எங்கே?

அரசியல் உணர்வற்ற (சாதிய அரசியல் உணர்வற்ற)— ஏகாதிபத்திய அரசியல் உணர்வற்ற — வெற்றுப் படைப்புகளை வெளிமிடுவதுதான் சிறுபத்திரிகைகளின் இலக்கியப் பணியா? சிறு பத்திரிகைகளை இரையாக்கி பெரும் பத்திரிகைகளுக்கு இரை

யாவதுதான் சிறுபத்திரிகை எழுத்தாளனின் வாழ்க்கையா? 'இலக்கு' இந்த இலக்கு நோக்கியும் யோசிக்கட்டும்.

அக்னிபுத்திரன், கோவை

அட்டையில் புதுமைப்பித்தன் படம் தாங்கிய 'இலக்கு' முதல் இதழ், நேற்று கிடைத்தது. நேற்று இரவும் இன்று காலையும் படித்து முடித்தேன். 'இலக்கின்' வரவு இன்றைய தமிழ் இலக்கியத் தீர்த ஒரு நல்வரவு என்பதில் ஐயமில்லை. இலக்கிய விமர்சனம், படைப்பிலக்கியம் ஆகியவற்றுக்கு, 'இலக்கின்' வருகை, ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கும் என உறுதியாக நம்புகிறேன்.

'இலக்கு' முதல் இதழைப் படித்து முடித்தவுடன், நண்பர் விஜயபாஸ்கரனின் 'சரஸ்வதி'யும் (தோற்றம்: 1953), வ.க. அவர்களின் 'சரஸ்வதி காலம்' என்னும் நூலில் உள்ள செய்திகளும், எங்கனது 40 ஆண்டுக்கால (1913—1953) இலக்கிய முயற்சிகளும், வெற்றி தோல்விகளும் நினைவலைகளாக எழுந்தன. அவற்றை விவரிக்க இங்கே இடமில்லை...

'இலக்கு' முதல்தழ் முழுவதையும் படித்து முடித்தபோது, 'சரஸ்வதி பாதை'யில் மற்றும் ஓர் இலக்கிய இதழ் பலர்ந்திருக்கிறது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

இந்த இதழில் எல்லாமே எனக்குப் பிடித்திருந்தாலும், எஸ். பொ.வின் பேட்டி, தேவகாந்தன் சிறுகதை, விந்தன் பற்றிய சிவத்தம்பியின் குறிப்பு இவை பற்றிய ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள்: எஸ். பொ.வுக்கு தன்னைப் பற்றி உயர்ந்த அபிப்பிராயம் இருக்கலாம்; அதற்காகக் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரின் சீரிய சாதனைகளைக் குறைத்து மதிப்பிடவேண்டியதில்லை. எஸ். பொ., கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரின் ஆளுமையும், படைப்பாற்றலும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலும், ஒட்டுமொத்த தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும், ஏற்கெனவே இளம் காணப்பெற்றவை; மதிப்பீடு செய்யப்பெற்றவை. இம்மூவரும் தமது சொந்த பலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், இடம் பிடித்து உள்ளனர். விந்தன் பற்றிய சிவத்தம்பியின் கட்டுரை, எஸ். பொ.வின் கருத்துக்கு ஒரு சிறந்த மறுப்பாகும். கைலாசபதியின் ஆய்வுத்திறன், அனைவரும் அறிந்த ஒன்று.

தேவகாந்தனின் 'உண்மை மனிதன்' கதையில், ஒரு விலாச மற்ற தொழிற்சங்கவாதியின் உருவத்தைத் தரிசித்து மெய்சிலிர்த்தேன் என்பது உண்மை.

— தி. க. சி., திருநெல்வேலி

‘இலக்கு’ இதழ் முழுவதையும் படித்து மகிழ்ந்தேன். தேர்ந்த பத்திரிகை அனுபவமும் ஆசிரியத் திறமையும் உடையவர் தயாரித்த நல்ல இலக்கியப் பத்திரிகையாக விளங்குகிறது முதல் இதழ்.

எஸ். பொ. சந்திப்பு அவரது ஆளுமையை வெளிப்படுத்துகிறது. அதற்கு ஏற்ற நல்ல கேள்விகள் கேட்கப்பட்டுள்ளன. புத்தக விமர்சனத்துக்கு கணிசமான பக்கங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது வரவேற்புக்குரியது. ‘ஈழத்து நாவல் வரிசை’ நல்ல பகுதி. அறிமுகம் செய்யப்பட வேண்டிய நாவல்கள் இலக்கிய வாசகர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய நாவல்களாகத்தான் இருக்கும். பயனுள்ள பகுதி. அதே போல, ‘மறுவிசாரணை’ என்ற அம்சமும், பாராட்டப்பட வேண்டிய அருமையான நோக்கம், நல்ல திட்டம். ‘உண்மை மனிதன்’ நல்ல கதை.

முதல் இதழை புதுமைப்பித்தன் சிறப்பு இதழாக வெளியிட்டிருப்பதும் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும். நல்ல விஷங்களைத் தேடி எடுத்திருக்கிறீர்கள்.

‘இலக்கு’ குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் புரியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. காலம் துணைபுரியட்டும். வாழ்த்துக்கள். வல்லிக்கண்ணன், சென்னை-4

பாரதியார் தொடர்ந்து எழுதியிருந்தால் நாவல் இலக்கியத்திலே குறிப்பிடத்தக்களவு வெற்றி கண்டிருப்பார் என்று இப்பொழுது கூறத் தோன்றுகிறது. ஞானரதம், சந்திரிகையின் கதை, சின்ன சங்கரன் கதை முதலியவற்றை எழுதிய கவிஞர் உரைநடையிலும் உயர்ந்த இலக்கிய கர்த்தாவாக இருந்திருப்பார் என்பதை அந்நூல்களைப் படிப்பவர்கள் அறிந்துகொள்வர்.

கலாநிதி க. கைலாசபதி (இரு மகாகவிகள்)

இலக்கு

யாதும் ஊரே! யாவரும் கேளிர்!!

மலர் -2

அக். -டிச. -94

இலக்கு முதல் இதழுக்குக் காட்டப் பட்ட ஆதரவு நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறது. இன்னும் இன்னுமாய் இதன் இலக்கிய வளர்ச்சிப் பணியை முன்னெடுத்து தன் திசையில் இது வெளிச்சம் பாய்ச்ச சகல முனை முனைப்புகளும் மேற்கொள்ளப்படும் என்பதே அதற்கான எமது உத்தரவாதம்.

இரண்டாவது இதழ் பாரதி மலராக வெளி வருகிறது. செப்டம்பரிலேயே பல இலக்கியக் கழகங்களும் பாரதி விழாவைக் கொண்டாடி விட்டன. அம்பலம் கனிதை விழா செப்டம்பர் 11 லேயே நடந்தது. மலர் வேண்டாமோ என நினைத்தோம், செப்டம்பர் 11ல் பாரதியின் மறைவு நாளை அக்டோபர் இதழில் நினைவு கூர்வது சரிதானா என்ற கேள்வி காரணமாக. ஆனால் தமிழின் - தமிழ்ச் சமூகத்தின் - வேருக்கு தீர் பாய்ச்சியவன், சிந்துக் கனி பாரதி. அவனது நினைவை தன் இரண்டாவது இதழில் கண்டிப்பாக 'இலக்கு' நினைவு கூரவே வேண்டும் என்பது இறுதியில் தீர்மானமாயிற்று. அத்துடன் 'இலக்கு' அக்டோபரில் வெளிவரவேண்டிய இதழும் தான்.

(தொடர்ச்சி பின் அட்டையில்)

ELAKKU Quarterly Magazine

இந்த இதழ் சிறிது நாமதம். பன்விக்ஷயம். அடுத்த இதழ் டிசம்பர் 31க்கு முன்னரே வெளி வந்துவிடும். விற்பனையாளர்கள் உதவி செய்ய வேண்டும்.

மலருக்கு ஆலோசனை வழங்கிய, விஷய தானங்கள் செய்த அனைவருக்கும் 'இலக்கு' இந் நோரத்தில் தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. 'இலக்கு'வை நோக்கி என்ற பகுதி உங்கள் கடிதப் பகுதி. கருத்துக்களை எழுதுங்கள், காரமாகவோ சாரமாகவோ வேணும். ஆலோசனைகளை சீர்தூக்கிப் பார்க்க தயாராக விருக்கிறோம்.

மறு விசாரணைப் பகுதிக்கு அதிக வரவேற்பில்லாதது / அபிப்பிராயங்கள் எழுதப்படாதது வருத்தமாயிருக்கிறது. இவ் விதழில் நூலை விடுத்து மாக்ஸ் முல்லரின் செயற் பாட்டை தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம் இப்பகுதிக்கு. இதுவே இலக்குவின் கருத்தல்ல. இதற்கு பல் விகாச முண்டு. இது பற்றிய தன் கருத்தை அவசியமேற்படின் இது பின்னர் வெளியிடக் கூடும்.

இன்னுமொன்று நூல் விமர்சனங்களில் வரும் விமர்சனங்களின் அபிப்பிராயங்களைப் பொறுத்த வரையிலும் எமது நிலைப்பாடு இதுதான்.

ஆசிரிய குழுவில் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சுழத்தின் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியருள் ஒருவரான திரு. எஸ். எல். எம். ஹனிபா, சிறந்த விமர்சனப் பார்வையும் மொழிபெயர்ப்புத் திறனும் கொண்ட கேதீஷ் இருவரும் இலக்கு ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து பணியாற்ற சம்மதம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதே போல் தேசங்கள் அளவி இது ஆசிரிய குழு உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. வரும் இதழ்களில் இது பற்றிய விபரம் வெளியும்.

வேறென்ன? விடை பெறுகிறோம். அடுத்த இதழில் சந்திக்கும் வரை வழக்கம்போல் இது எங்களுக்குத் தவம்.

-ஆசிரிய குழு சார்பில்

ஆசிரியர் குழு